

OPIILÁ DETEKTIVKA

(In vino veritas)

Postavy:

Doktorka Zora

Milouš – její pomocník

Jarda - pacient

Andělka – pacientka

Sára – pacientka

Paní Slivoňová – pacientka

Kamila - pacientka

Kryštof – „pacient“

1. OBRAZ - ZAHRADA

Nalevo je vysoká kamenná zeď, kousek od ní stojí lavička. Zhruba uprostřed jeviště je piknikový stůl a kolem něj stojí piknikové židle.

U zdi je cedule s nápisem „Protialkoholická léčebna“ – předložku „proti“ někdo přeškrtl.

Vchod do zahrady je vpravo.

Milouš, Jarda a Andělka sedí kolem stolu. Jsou v dobré náladě. Hrají vlastní variantu hry Člověče, napij se. Každý má svou láhev. Sára stojí opodál. Hlídá, jestli někdo nejde.

JARDA: Kdo hází?

ANDĚLKA: Ty.

JARDA: Zas? Jsem nestihl ani pořádně polknout.

Jarda hodí. Andělka se kouká do pravidel.

JARDA: Hm, trojka a jednička. Co to znamená?

ANDĚLKA: Dva loky a zakokrhát. Dej sem kostky.

JARDA: Zakokrhát? Po každým lokem?

Andělka pokrčí rameny a hodí, Milouš jí posune s figurkou. Jarda mezitím pije a kokrhá.

MILOUŠ: Á, úkol! Na, přečti to.

ANDĚLKA: Taky by ses to mohl naučit.

MILOUŠ: Mně stačí, že umím psát.

ANDĚLKA (čte): Předved'te striptýz....

MILOUŠ: To si nechám líbit.

ANDĚLKA (čte dál): ... nebo se napijte z láhve vašeho souseda.

MILOUŠ: To tam určitě není!

ANDĚLKA: Je, podívej. Minule si to tam dopsal tužkou, když sis to vytáhl.

Andělka se napije z Miloušovo láhve.

MILOUŠ: Takovej švindl! – (k Jardovi) Nemáš gumu?

JARDA: Na jednu koukám.

Milouš si sáhne na hlavu.

JARDA: Sáro, jsi na řadě. Doktorka nikde na obzoru?

SÁRA: Ne, můžete bejt v klidu.

Sára jde mezi ně, ani nehodí kostkou a hned se napije.

JARDA: Sáro, tahle hra spočívá v tom, že se hází kostkou.

SÁRA: A pak se po každým hodu pije. Tak co? – Jé, já si spletla flašku!

SLIVOŇOVÁ (křičí zevnitř): Já chci taky! Nechte mi aspoň loka!

JARDA: Paní Slivoňová má zase slinu. Neměl bys jí vyměnit kapačku?

MILOUŠ: Až vyhraju!

Do zahrady přichází Kamila, nese krabici. Bere Sáru stranou – k lavičce. Ostatní pokračují nerušeně ve hře.

KAMILA: Pojď se mnou!

SÁRA: Proč?

KAMILA: Potřebuju s tebou něco probrat. Střízlivá?

SÁRA: To jsem byla naposledy, když mi vyndávali slepý střevo. To byl blbej pocit.

KAMILA: Souhlas. Taky nesnáším operace.

SÁRA: Ale ne, blbej pocit bejt střízlivá.

KAMILA: Mně to celkem vyhovuje. I když tady v té společnosti je to docela problém. Proto musím bezpodmínečně odsud!

SÁRA: Další pokus o útěk? Jaký už numero?

KAMILA: Pokus číslo 33. A tentokrát nezůstane jenom u pokusu.

SÁRA: Ne, že bych to už párkrát neslyšela. A jak to máš v merku tentokrát? Doufám, že se nechceš zase podkopat.

KAMILA: Ne, to je marný. Zeď končí pět metrů pod zemí.

SÁRA: Dlabat skrz taky nebudeme?

KAMILA: To by bylo nejlepší, ale nemáme čím. Doktorka všechno zabavila! Tentokrát plánuju jít přes.

SÁRA: Jakože se naučíš létat?

KAMILA: Ne, jakože to přeuzu pomocí lana. Nevím, proč mě to nenapadlo hned. Rodilou horolezkyni.

MILOUŠ: Tohle poznám: „Na ex.“

JARDA: Tak na ex!

Milouš si vytáhl úkol, že musí vypít celou láhev. Zábava se dostává do varu.

ANDĚLKA: Kluci, dáme si mašinku! – *(zpívá)* Jede, jede, mašinka, kouří se jí z komínka....

Jarda a Milouš se postupně přidají a tancují po celé zahradě. Lákají k sobě i Sára s Kamilou. Sára je ráda, že nemusí dál řešit útěk a přidá se jako další vagón.

KAMILA: Na takový voloviny vás užije!

VŠICHNI: Jede, jede, mašinka...

JARDA: Kamilo, nebuď mejdlo! Potřebujeme další vagón.

Kamila se z donucení připojí. V nejlepším přichází Zora. Je očividně našťvaná. Jen co si jí všichni všimnou, tak zkrotnou. Snaží se zahladit stopy opilosti. Zora se nejdříve opře do Kamily.

ZORA: Kamilo, i ty? A já ti zrovna podepsala propouštěcí papíry. No nic, tak tu s námi ještě nějaký měsíc zůstaneš.

KAMILA: Ale já... za to nemůžu...

Ostatní mezitím schovávají lahve a utíkají. Milouš se také snaží zašít, ale vběhne Zoře přímo do rány.

Sára a Andělka jsou pryč.

ZORA: Já taky ne. Ale na druhou stranu, co ti tady chybí? Běž umejt nádobí. A nekoukej tak na mě. Trest si zasloužíš. – Milouši! Tenhle měsíc zase žádný prémie. Lituji dne, kdy jsem tě přijala! Jak si to představuješ? Hráš s pacienty stupidní člověče, nezlob se. To vás baví, každý den?

JARDA: Člověk si u toho hezky odpočine. Navíc, kdo si hraje, nezlobí.

ZORA: Ty taky radši mlč, Jaroslave!

JARDA odchází.

MILOUŠ: Já sem se... já sem se snažil infikovat mezi pacienty.

Zora chytí Milouše za ucho a zkroutí mu ho. Milouš jde do kolen.

ZORA: Infikovat? No infikovanej si dost – dejchni na mě! Jdeš teda pěkně příkladem! Máme tady snad nějaké poslání!

MILOUŠ: Ano, má paní!

ZORA: Neříkej mi tak, ty podvratáku!

MILOUŠ: Ano, doktorko Zoro. Už se to vícekrát nestane, doktorko Zoro. Doktorko Zoro...

ZORA: Co je? Zase ses zasekl?

MILOUŠ: Já... já... dělám co můžu.

ZORA: A nějaké výsledky? Přišel jsi na to, kdo sem pašuje ten alkohol?

MILOUŠ: No né. Ale dělal jsem si poznámky. Podívejte. Ještě to ani nestihlo zaschnout!

ZORA: Přeci nejsi úplně k ničemu! Tak mi je přečti. Aha, to ty vlastně neumíš. Dej to sem! Stůj!

Zora mu vytrhne zápisník z ruky a otevře ho na první stránce. Snaží se v něm luštit.

ZORA: Co je tohle za písmena? Hieroglyfy?

MILOUŠ: Ne, to jsem si rozepisoval tužku prosím doktoro Zoro.

Zora kroutí hlavou, otočí na další stránku, kde je to samé, otočí znovu a znovu, až...

ZORA: Konečně! (čte) Jedna nula nula: nic se neděje, jedna nula patnáct: nic se neděje, jedna nula třicet nic se neděje... co to je?!

MILOUŠ: Psal jsem všechno, jak jste mi nařídila.

Zora znovu listuje a hledá použitelný zápis.

ZORA: Takže nic... pět nula třicet: přichází Alpína ... (zarazí se) Jaká Alpína? Kdo to je?!!

MILOUŠ: Používal jsem krycí jména. Kvůli utajení – kdybych to ztratil.

ZORA: Doufám, že si ty jména neutajil i před sebou!

Milouš se tváří nejdřív, že si nemůže vzpomenout, ale pak mu svítne...

MILOUŠ: No né... Alpína je ta.. no ta.... Alpína je ta horolizkyně.

ZORA: Horolezkyně! Kamila... tobě ale brzo jednu líznu!

MILOUŠ: Opravdu? To si ani nezasloužím!

Co Zora čte, to zároveň za jejími zády odehrává.

ZORA: (čte) Přichází Alpína. Rozhlíží se po zahradě, ale mě si nevšimla. Našel jsem si totiž velice dobrý úkryt. Sice trochu nepohodlný, ale za to dokonalý. Moc prostoru tady není, navíc od země jde šílená zima, ale já to vydržím. Úkryt....

Zora dál listuje... přeskakuje popisnou pasáž.

ZORA: (čte) Alpína chodí podél zdi. Sem a tam, tam a sem, sem a tam... jakoby čekala, že z ní něco spadne. Přichází Naivka.

MILOUŠ: Andělka.

ZORA: (čte) Ani se nerozhlédla a hned mě uviděla. Hned se mě ptá, co píšu. Odpovídám jí, že nevím, protože neumím číst. Ptá se mě, kdy jsou návštěvní hodiny. Odpovídám, že je někdo ukradl. Pořád si myslí, že je v lázních. Stále nemám odvahu jí to vyvrátit. A protože jsem byl

komprimován, musím změnit úkryt. Sedám si ke stolu. Naivka vedle mě. Pořád se na něco ptá. Ani nestíhám odpovědět a do parku se vykymácí totálně vožralá Barovka.

MILOUŠ: Sára – jakože miluje bary.

ZORA: (čte) Sedá si na židli. Bohužel si nevšimla, že jsem na ní už předtím seděl já. Chci jí to taktně naznačit a shazuji ji na zem. Diví se, nikdy prý neviděla hýbající se židli. Omluvím se jí. Ona se pak diví ještě víc. Mluvící židli prý taky ještě neviděla. Alpína zařve „Heuréka“ a odbíhá do budovy. Ve dveřích se srazí s Fernetákem...

MILOUŠ: To je Jarda... podle fernetu.

ZORA: Když mám takhle skoro všechny pohromadě, okamžitě se rozhoduju k akci. Navrhnu hru „Vole, vopí se“. Barovku stavím na hlídku, kdyby náhodou šel Fírer.

Zora zvedne zrak. Chce, aby jí Milouš řekl, kdo je Fírer – ten raději mlčí.

ZORA: (čte)... kdyby náhodou šel Fírer. A pouštíme se do hry...

MILOUŠ: Tady jsem musel přestat psát, protože začala ta hra.

ZORA: A zjistil si během té hry něco?

MILOUŠ: No né. Strhlo mě to. Dávivý šílenství. Tomu se nešlo ubránit! Ale co říkáte na ten zápis, doktorko Zoro?

ZORA: Další nic neříkající blábol!

MILOUŠ: Ó, děkuju, doktorko Zoro. To je pro mě čest!

ZORA: Dej to tady do pořádku. Já jdu zatím připravit léky, dneska dostanou za trest dvojitou dávku. A žádnou večeři.

MILOUŠ: A ještě něco... Ferneták – teda Jarda nebyl zase celou noc na svém pokoji!

ZORA: Opravdu... no tak do toho ti nic není. Říkala jsem ti přece nedávno, že s ním dělám... no nějaké ty... jak se tomu říká... pokusy.

Zora si oddechne a odchází.

MILOUŠ: Tak pokusy? No já jsem sice asi blbej, ale né kretén!

Vrací se Kamila.

KAMILA: Hotovo, doktorko...

MILOUŠ: Šla vám chystat medicínu. Jestli už máš kuchyň, můžeš pokračovat tady.

KAMILA: Nejsem žádná služka!

MILOUŠ: Budeš dělat, co řeknu! Žádný odmouvání! A nemysli si, já moc dobře vím, co tady děláš!

KAMILA (zaskočeně): Co... co dělám?

MILOUŠ: Jsem si moc dobře všiml, jak očumuješ kolem týhle zdi!

KAMILA: No a...? Se nesmí? Zajímá mě architektura, no...

MILOUŠ: Tak architektura?! Nemoci laskavě nech na nás – na doktorech!

KAMILA: Bílý plášť z vás doktora neudělá. Navíc, když ho máte naruby...

MILOUŠ (vztekle): Drzá budeš? – Já to z tebe dostanu! S kým spolupracuješ? Kdo sem pašuje alkohol?

KAMILA (úleva): Jo aha. Vám jde o ten alkohol.

MILOUŠ: A o co jiného by mělo jít?! Doktorka Zora řekla, že mezi těmito zdmi platí naprostá prohibice!

KAMILA: Snad prohibice, ne?

MILOUŠ: Nějaká chytrá horolizkyně! Takže naprostá prohibice! Prostě se tu nesmí chlastat! Tak s kým pašuješ ten alkáč? Jedou v tom s tebou ty nuly z Putyky za plotem?

KAMILA (klidně): Jste na špatné stopě, „pane doktore“. Jestli jste si nevšimli, jediná nepiju.

MILOUŠ: Nelži! Ráno jsem tě viděl jíst rumový pralinky!

KAMILA: No a...? Co má bejt? Ty jedí i děti.

MILOUŠ: Jenomže tys je zapíjela rumem! Ha! Já vás odhalím! A Zora... doktorka Zora z tebe pak stáhne kůži!

Milouš jí věnuje významný pohled a odchází.

KAMILA: Pako.

Kamila přejde k lavičce.

KAMILA: Sláva! Nevšimli si toho. Musím utéct ještě dneska. Jinak mi z toho šibne.

Kamila vytahuje z krabice lano, skoby a další horolezeckou výbavu. Kouká přes zeď.

KAMILA: To bude hračka. Mount hračka!

Kamila přehazuje lano přes zeď. Někdo z druhé strany jí ho ale vždycky vrátí.

HLAS Z DRUHÉ STRANY: Jdi už s tím někam!

Kamila je zklamaná. Přichází Sára.

SÁRA: Co tady blbneš?

KAMILA: Uf. Tys mě vylekala.

SÁRA: Chceš se pověsit?

KAMILA: Ne, už jsem ti to říkala... útěk číslo 33.

SÁRA: Jo takhle... pokus. Řekni mi, až bude číslo 34. Tohle nevypadá moc nadějně.

KAMILA: No, sama to očividně nezvládnou. Ale když mi helpneš... Přehodíme lano přes tuhle větev, já vylezu, ty rozhoupeš, já se chytím zdi a je to! Podobně jsem zdolávala Mount Blanc. Tebe pak vytáhnou nahoru a jsme venku!

SÁRA: No venku... spíš na zdi.

KAMILA: To už je detail. Seskočíme a tradá domů.

SÁRA: Asi zapomínáš, že hned za zdí je hospoda. Přes tu se nám nemůže podařit utéct. Víš, co tam bude chlastu...

KAMILA: Musíš být silnější! Jinak se odsud nikdy nedostaneš. Ještě řekni, že to není dobrý nápad!

SÁRA: Pro tebe možná jo. Ale mě se nikam nechce. Nejdřív jsem taky chtěla vzít kramle... protialkoholická léčebna no... ale jak sem začal někdo pašovat ten alkáč... na tolik vodky bych venku neměla. A na „půjdem na bar“ už jsem moc stará.

KAMILA: Mně se to tady nezdá! Vezmi si třeba ty oblbováky, co nám dávají!

Sára hledá po kapsách prášky.

KAMILA: Co děláš?

SÁRA: Říkala si, abych si vzala ty oblbováky.

KAMILA: Ne, myslela jsem názorně! Vždyť ani nevíme, co bereme! A viděla jsi tady někdy někoho jiného než tu šílenou doktorku Zoru a jejího nedonošeného přísluhovače Milouše? Podle mě se tady děje něco protizákonného! Musíme utéct! Utéct a nahlásit to! – Sáro!

Sáře se mezitím podařilo najít láhev a pije. O Kamilu ztratila zájem.

SÁRA: No... Kamilo? Na co máš to lano? Chceš se pověsit?

KAMILA (netrpělivě): Tak znova! Útěk číslo 33. Lano přes větev, ty rozhoupeš, já chytím, přitáhnou, vytáhnou, seskočíme a domů. Chápeš?

SÁRA: No jo... ale na co máš to lano?

KAMILA: Né! Už jsi zase nepoužitelná! – Bacha, někdo jde!

Kamila táhne Sáru do úkrytu. Sára chce něco říct, ale Kamila jí dá k ústům láhev.

Přichází Jarda.

JARDA: Býval jsem zpěvák. Dosahoval jsem kvalit Karla Gotta... no né... opravdu. Ale asi uznáte, že dva Gotty by naše hudební scéna neunesla. Jeden je až dost.... *(Pokus o zpěv)*... No vypadl jsem už z formy, ale proti těm ze superstár bych obstál! Víte, jak jim říkám? Supersráči! Hrál jsem v reklamě na fernet – v tý, kterou nikdy nevysílali. Řekl jsem slogan „Každý správný chlap ho má“ a pak jsem vytáhl z kalhot... fernet! Že prej by to pohoršovalo děti. Hrome, stejně chlastaj jako duhy! A jako honorář jsem dostal tři bedny fernetu. Jojo, maj dobrý metody, jak si vytvořit stálýho závisláka – teda zákazníka! Jo a měl jsem hit. „S tebou sním,“ vydavatelům se to líbilo. Dobřej, chytlivej název říkali hned. Takovej sladák, to maj lidi rádi. Ale když jsem jim zazpíval první sloku, hned obrátili. Nevím do dneška, co se jim nelíbilo na textu: „S tebou sním náš krajíc chleba, s tebou sním zbytky od oběda, s tebou jím a s tebou žeru, že se na to...“ a tak dále... nevím, co teda čekali. Ještěže jsem správný chlap a měl jsem fernet.

Vyruší ho Zora.

ZORA: Jsi tu sám? – Na, vypij to!

Zora mu podává elixír.

JARDA: Já už nechci. Je mi po tom vždycky blbě.

ZORA: Ale bez toho nefunguješ. A to mi jsi na nic! – Kde si mohl být, kdybys nechlastal! Vždyť ty ses úplně zruinoval! Je z tebe úplná troska.

JARDA: Podívej se na to pozitivně. Bez nás bys byla bez práce.

ZORA: Jiný ať si chlastaj, ale ty ne!

JARDA: A proč bych nemohl? Chlast je to jediný, co mi zbylo. Vyprodaný koncerty, autogramiády, poštovní schránka plná kalhotek mých fanynek – to všechno je v pr... pryč. Jediný, co mi zbylo, je flaška.

ZORA: Jak tě poslouchám, vůbec nikam jsme nepokročili! A to jsem ti věnovala speciální péči. Jako ještě nikomu!

JARDA: Mě už to prostě nebaví!

ZORA: Nebaví? Tak nebaví?! Pán si bude stěžovat! Víš co? Kašlu na tebe! Kašlu! Třeba se uchlastej! Prej vyprodaný koncerty. Pche! Hrál si po hospodách. Pro vožraly jako jsi ty. Byli tak mimo, že nemohli utéct.

JARDA: Ale autogramiády...

ZORA: ... hm, dal si všehovšudy jeden podpis! Slepý bábě, která si tě spletla se Savkou!

JARDA: Ale ty kalhotky?

ZORA: Ty ti tam narval nějaký úchyl! Jsi nula, a řeknu ti, jak skončíš. Jako ty exempláře v Putyce za plotem. Většina pacientů, co se tady vyléčí, tam skončí! Protože nemají dost pevnou vůli. A ty nemáš žádnou.

(Chlapy v Putyce: Zora zase řádí!)

JARDA: Ale Zorynko, já...

ZORA: Neříkej mi tak!

JARDA: Ale ty jsi pro mě to poslední a ty to víš...

ZORA: Poslední? Ale až po tom tvým fernetu, co?

JARDA: Netrap mě takovýma otázkama. Víš, jak to mám těžký!

ZORA: A já?

JARDA: Rozinko?

ZORA: Nemá to cenu.

JARDA: No tak. Vzal jsem si svůj elixír? Vzal!

ZORA: Dobře! Ukončíme to! Jednou provždy. Přijď kolem půlnoci – jako obvykle a vypořádáme se. Naposledy! A předtím se můžeš rozloučit s ostatními. Zítra už tady nebudeš! O to se postarám! – Co tu dělá to lano? Už se zase chce někdo pověsit! Verbež!

Zora bere lano a odchází, ani se neohlídne.

JARDA: Ale Rozinko...

ZORA (odměřeně): Doktorka Zora!

Jarda je zdrcený. Jde si sednout na lavičku. Sáře došla vodka.

SÁRA: Došla šťáva, škyt.

JARDA: Vy? Co tady děláte? Neslyšeli jste nic?

KAMILA: Všechno. A povím ti – nejvyšší čas vzít roha.

JARDA: Dej mi pokoj!

KAMILA: Co jsi to vypil za elixír?

JARDA: A co ti je potom?

KAMILA: Myslím to s tebou dobře. Snaží se tě zničit. Pojď s námi a zachráníš se. Tady tě nic dobrého nečeká!

JARDA: Takhle je to! Holubička by chtěla uletět. Proto tady bylo to lano! Já ti něco povím, ty jedna provazolezkyně! Tohle ti neprojde! Nahlásím tě doktorce! Všechno. I to jak jsi po mě jednou chtěla, abych ti pomohl vyrobit dynamit.

KAMILA: Pokus číslo 14.

JARDA: A ona ti přistřihne křídýlka! To se neboj!

KAMILA: Ne, to bys neudělal! To ne!

JARDA: Udělal! A pak tě zavře na samotku. Na hodně dlouho! A já... no to už je jedno co já.

KAMILA: Zkus to a je po tobě! To ti říkám! Jakože jsem zdolala třikrát Mount Blanc! Drž jazyk za zuby... nebo! – Pojď, Sáro. Musíme sehnat nový lano.

SÁRA: Na co lano? Chceš se pověsit?

KAMILA: Jo! – (k Jardovi) A ty se dobře rozmysli, na čí straně máš větší šanci přežít! Protože ta tvoje Zorynka-Rozinka s tebou pěkně zametá!

Kamila s Sárou odcházejí. Ve vchodu se srazí s Andělkou, která má v ruce lahve. Sára jí jednu vezme a rázem zapomene, že jde pro lano a zůstává v zahradě.

ANDĚLKA: No, no holky... co to bylo za řev? Měly jste tady návštěvu? Dneska čekám, že se na mě přijde podívat můj manžilek...

JARDA (k sobě): Zametá, zametá... to si jenom myslíš! Počkej, jak zamete s tebou!

ANDĚLKA: Nazdar Jardíku. Nezbyla nějaká slívovička?

JARDA: Vlez mi na hrb!

ANDĚLKA: No no... co tak nabroušený? Nepřišla ti návštěva?

JARDA: Návštěva? Co by tady dělala?

ANDĚLKA: No navštěvovala, ne? To je přeci v lázních normální, že za lázeňskými hosty chodí jejich příbuzní.

JARDA (k sobě): Jo, ta Naivka si vlastně myslí, že je v lázních.

ANDĚLKA: Jenom ten můj manžilek ještě neměl čas. Je hodně vytížený, víš. Řidič kamionu.

JARDA: Sem nikdo nechodí.

ANDĚLKA: Né?! Ale holky včera říkaly...

JARDA: To kecaly!

ANDĚLKA: Ale proč by...?

JARDA: Sem nikdo nesmí!

ANDĚLKA: To se mi nezdá! Proč by do lázní nikdo nesměl?

JARDA: Do lázní třeba smí. Ale tady nejsou lázně!

ANDĚLKA: Ale prosím tě. To bys mě rozesmál. Tady že nejsou lázně. To si mě vážně pobavil.

JARDA: (k sobě) Ježíš, to je naivka. – Proč si asi myslíš, že je tady tenhle nápis?

ANDĚLKA: PROTIALKOHOLICKÁ LÉČEBNA? – To je přece název lázní – Protialkoholická léčebna. To v Teplicích jsou třeba Hadí lázně a myslíte, že v nich jsou hadi? - Doktora Zora mi to říkala hned, když jsem přijela.

JARDA: Hm, a ta nepřekonatelná zed'?

ANDĚLKA: Přeci aby nikdo nemohl dovnitř.

JARDA: Anebo ven.

ANDĚLKA: Co se mi to tady snažíš naznačit?

JARDA: Že ti od začátku všichni lžou! Nejsi v lázních, ale v léčebně pro vožraly ... nejhorší případy.

ANDĚLKA: Ale ne. To si vymýšlíš. Můj manžilek mi zaplatil pobyt v lázních.

JARDA: To ti možná řek! Pravda je, že se tě chtěl zbavit, protože se nemohl dívat, jak chlastáš!

ANDĚLKA: Teď si vymýšlíš a já tě nebudu poslouchat!

JARDA: Ale měla bys, když ti konečně někdo říká pravdu! Viděla jsi tady někdy někoho z venku? A proč asi dostáváme všechny ty léky....

ANDĚLKA: Ale můj manžilek... nikdy by mi nelhal!

JARDA: Teď se určitě směje s nějakou svojí milenkou, jak se tě zbavili. V tom svém kamionu... pěkně vykutálenej manžilek!

ANDĚLKA: Ty hajzle! Jak to o něm mluvíš... on by nikdy... zaplatil mi pobyt v lázních!

JARDA: Musím uznat, že je fakt originální. Jdu si dát bahenní koupel, když jsme v těch lázních!

Jarda odchází. Andělka za ním hodí láhev.

ANDĚLKA: Zabiju tě ty, bastarde? Zabiju! Mého manžílka urážet nebudeš!

SÁRA: Neměla bys ještě jednu? Dneska mám nějakou žízeň.

Vrací se Kamila s lanem.

KAMILA (k Sáře): Kde tě člověk uváže, tam tě zase najde. - Co je, Andělko? Slyšela jsem tě až v kuchyni.

ANDĚLKA: Nechte mě! – Jsme v lázních, nebo v léčebně?

SÁRA: Se ví že v léčebně, akorát před tou jednou musíme říkat, že v lázních. By se z toho zbláznila. Akorát teď nevím před kým...

Kamila gestikuluje, aby mlčela.

ANDĚLKA: Takže přece!

KAMILA: Andělko, klid. Sáru neposlouchej. Vypila zase přes míru a neví, co mluví.

ANDĚLKA: Tak co teda?!

KAMILA: Jsi v lázních, kam tě poslal tvůj manžel. A určitě se za tebou brzo přijede podívat.

ANDĚLKA: Tak proč Jarda říkal, že se mě chtěl zbavit a poslal mě na léčení?

KAMILA: Má blbou náladu, potřeboval si ji na někom spravit.

ANDĚLKA: Tohle mu neprojde! Tohle ne! – A nevíš, kdy už přivezou ty lázeňský oplatky?

Andělka odchází. Kamila jde ke zdi.

KAMILA: Ne ne, ani o minutu déle! Pamatuješ si plán?

SÁRA: Jasně... čeho?

KAMILA: Nevadí, když tak budeme improvizovat. Není čas.

Kamila přehodí lano. Omotá si ho okolo pasu.

KAMILA: Až budu v úrovni vrcholu zdi, uvážeš tenhle konec k tomuhle stromu a pak mě rozhoupeš. Jdu na to!

SÁRA: Neměla by sis to omotat spíš kolem krku? Já nevím... když se chceš oběsit.

Kamila jí nevěnuje pozornost, zkusí pevnost a větev praskne a spadne na zem.

KAMILA: Zase! Já se na to...!!!

SÁRA: Klid. Podívej se na to z tý lepší stránky.

KAMILA: Jaký může mít zmařilý pokus lepší stránky?

SÁRA: No, máme větev.

KAMILA: Ano, a můžeme si ji ozdobit jako vánoční stromek! Větev! Ne, počkej větev! No jo! Máme větev!! Můžeme navázat na pokus č. 24. Použijeme ji jako páčidlo!

Kamila jde ke zdi. Odhrne křoví (kytku) za ním je částečně rozkopaná zeď. S použitím větve se jí daří zvětšit otvor na tolik, že jí je schopná prolézt.

KAMILA: To by mohlo stačit. Zkusím prolézt. Hlídej, kdyby něco.

Sára mezitím najde v křoví láhev.

SÁRA: Jé hele, kdo tě tady zapomněl?

Kamila vlez do otvoru, ale zasekne se. Koukají jí jen nohy, nemůže se pohnout.

SÁRA: Skočím pro nějaký džus. Samotný už je to pěkně hnusný.

Sára odbíhá.

KAMILA: Sakra! Zasekla jsem se! Nemůžu dál. Vytáhni mě za nohy. Jsi tam?! Sáro!

Kamila za ní stále křičí. Snaží se vylézt sama, ale nejde to.

KAMILA: No nepřej si mě! Jestli já se z toho dostanu... Sakra, nejde to! Pomoc. Je tu někdo?! Pomoc!!

Mezitím se stmívá. Opilci odcházejí z hospody. Noc. Kamila stále kope nohama. Nikdo nepřichází.

Až najednou se v šeru vynoří postava.

KAMILA: Pomoc! Vyndejte mě. Už jsem tady zapustila kořeny!

Z postavy se vyklube Milouš. Vytáhne Kamilu za nohy. Ta se oprašuje.

KAMILA: Jé, já nevěděla, že jste to vy. Sakra. Já... já... to není, jak to vypadá. Hráli jsme na schovku...

MILOUŠ: A to lano máš na co?

KAMILA: Chtěla jsem natrhat pár jablek.

MILOUŠ: Možná jsem blbej, ale nejsem pitomej!

KAMILA: Že by teď nebylo období jablek?

MILOUŠ: Ať je nebo není, na tomhle kaštanu jsem ještě jablka nikdy neviděl. Že se na to nevykašleš.

KAMILA: To je celý? Že se na to nevykašleš? Nic víc?

Vyruší je křik z budovy. Přibíhá Sára.

SÁRA: Ááááá! Mrtvola! Ááá.. je mrtvej... Jarda. Tuhej, úplně!

Kamila s Miloušem se na sebe podívají. Sára to dořekne a napije se z láhve.

OPONA

Za doprovodu ponuré klavírní hudby probíhá v přítomí přestavba na sanatorium.

2. SCÉNA – SANATORIUM

O několik dní později

Nalevo je postel a vchod do zahrady. Napravo klavír, vstupy do jednotlivých pokojů a hlavní vchod do sanatoria. Zhruba v prostředku scény je doktorčin pracovní stůl.

Kamila hraje na klavír smutné melodie. Ze svého pokoje přichází Sára.

SÁRA: Nemůžeš s tím přestat? Potřebuju se vyspat. Kocovinuju.

KAMILA: Poradím ti zaručený způsob, jak se tomuhle vyhnout.

SÁRA: Jó, a jak?

KAMILA: Nesmíš nikdy přestat pít.

SÁRA: Dík, to znám. Se tím řídím celý život. Ale teď mi jaksi došly zásoby. *(zoufale)* Nevidělas někde nějakou flašku?

KAMILA: Ne, jsme na suchu. Není tady dokonce ani jedna rumová pralinka! Jestli to sem nakonec nepašoval ten chudák Jarda.

SÁRA: Toho jsem taky dlouho neviděla.

Kamila na ni užasle pohlédne. Na chvíli přestane hrát.

KAMILA: Ty si z toho chlastu už úplně vypatlaná! Dyť Jarda přece před třema dny zaklepal bačkorama.

SÁRA: A jo! Jsem blbá. A co mu vlastně stalo?

KAMILA: Já nestačím zírat! Dyť to vyšetřuješ! Tři dny tady chodíš, vyslýcháš každého a nic si nepamatuješ? Včera jsi říkala, že si na dobrý stopě!

SÁRA: No jo... stopa! Už vím. Někde to mám všechno sepsaný.

Sára hledá po kapsách své zápisky. Kamila mezitím dál hraje.

SÁRA: Už jsem toho zjistila docela dost, koukám! Čas úmrtí – někdy kolem půlnoci. Plus mínus pár hodin. Pachatel - neznámý, příčina smrti - neznámá, pravděpodobně otráven!

KAMILA: Konečně nějaká novinka! Ještě zjistit čím a kým.

SÁRA: To už je to poslední – detail. A propos – když tě tady mám: Co jsi dělala ten den kolem půlnoci?

KAMILA: Já? Dyť se mě už ptáš potřetí. Piš si to!

SÁRA: Já si píšu všechno. Ale pak zapomenu, kde to mám založený. Musím zavést nějaký systém.

KAMILA: Teda znova! Alibi mám. Byla jsem uvíznutá ve zdi. Ten den kolem půlnoci.

SÁRA: Tohle alibi se mi nezdá. Máš nějaký svědky, který tě v tý zdi viděli?

KAMILA: Jo. Tebe a Milouše. Takže vlastně nemám. Vykašli se na to. Radši mi pomoz vymyslet nový plán útěku. Milouš tu díru totiž hned zazdil. Musíme nějak jinak.

SÁRA: Co oknem?

KAMILA: Hm. Všechny vedou do zahrady.

SÁRA: No a?

KAMILA: Do který můžeme normálně chodit, ty chytrá!

SÁRA: Stačilo říct jenom „ne“.

KAMILA: Minule to nestačilo.

SÁRA: Ale proč utíkat?

KAMILA: Až budeme venku, nahlásíme to celý na policii, sakra!

Sára se zamyslí.

SÁRA: To je podezřelý.

KAMILA: Co?

SÁRA: Že se chceš tak najednou zdekovat! Pryč z místa činu, co?

KAMILA (ztrácí trpělivost): Útek číslo 34. To není najednou!

SÁRA: Máš svědky? - Tady mám poznámku, že Jarda tě chtěl udat – to je pádnej motiv, kterej z tebe dělá hlavní podezřelou.

KAMILA: Pěkně děkuju.

SÁRA: Ale neboj. Mám i další podezřelý. Doktorku Zoru, Milouše a Andělku. Nikdo jiný tu ani nebyl. Takže jeden z vás.

SLIVOŇOVÁ: A já?!

SÁRA: Vy jste mimo podezření.

KAMILA: Ale na někoho jsi stejně zapomněla. Ještě někdo tu přece byl! A ten někdo dokonce tu mrtvolu našel.

SÁRA: Našel mrtvolu? To tu taky někde mám! Počkej. Mrtvolu našel, našla... já. Já jsem ji našla.

KAMILA: Tak se tam taky hezky pěkně dopiš! Rozhodně si měla víc příležitostí ho zabít než já.

SÁRA: Příležitostí možná, ale motiv? O žádným nevím.

KAMILA: S tvou „sloní“ pamětí se není čemu divit.

SÁRA: Myslíš, že jsem ho zabila, a pak na to zapoměla?

KAMILA: Je to taky jedna z variant. - Možná bys s tím svým vyšetřováním pohnula, kdybys zjistila, na co přesně zemřel.

SÁRA: Ano, zavolám na pitevnu. Půjčíš mi mobil? Nebo drobný do automatu?

KAMILA: Nech pitevnu pitevnou. Doktora Zora musela přece vystavit zprávu o úmrtí. Paní Slivoňový ji už vystavovala třikrát.

SLIVOŇOVÁ: Čtyřikrát. A jestli prej budu předstírat smrt po pátý, tak mě vlastnoručně zabije.

KAMILA: To si zapiš, Sáro!

SÁRA (píše): Paní Slivoňový už třikrát vystavovala...

SLIVOŇOVÁ: Čtyřikrát!

KAMILA: Kašli na to! A mrkni se radši po tý zprávě.

Sára jde ke stolu a hledá tam úmrtní list. Kamila dál hraje na klavír. Sára najde papír.

SÁRA: Tady, hele. Úmrtní list. Jarda.... *(čte velmi rychle, co ji nezajímá)* Tady! Příčina smrti: přirozená. Příčina smrti: přirozená? Přirozeně. To z ní dělá hlavní podezřelou!

KAMILA: To jsem ráda, že mě vystřídala.

SÁRA: A já jsem ráda, že to nejsem já!

Z venku přichází doktorka Zora s deštníkem – venku prší. Sára rychle hodí papír na hromádku – uskočí stranou.

ZORA: Co se mi hrabeš ve věcech, ty lemro! Alou na zahradu! Obě. Je tam tak krásně a vy se tady flákáte.

Kamila zahraje melodii Prší, prší...

KAMILA: Ale venku prší, prší jen se leje...

ZORA: Neodmlouvej! Pár kapek ještě nikoho nezabilo.

KAMILA: Nemůžeme jít radši na pokoje?

ZORA: Ne, budu je desinfikovat. Jste samá špína! Alou! To je materiál. První třída základní školy – ale šimpanzí. A to vám ještě hodně fandím.

Kamila a Sára odcházejí s nechutí do zahrady.

SLIVOŇOVÁ: Můžu jít s nima?

ZORA: Ne, si chromá!

SLIVOŇOVÁ: A jo! (*rozbrečí se*)

ZORA: Škoda, že nejsi taky nemá.

Zora si rovná věci na stole. Ze svého pokoje vychází Andělka.

ANDĚLKA: Doktoro Zoro, můžu na vás mít jednu naléhavou prosbu?

ZORA: Jestli na jejím základně budu muset něco udělat, tak ne!

ANDĚLKA: Je to důležité. Měla byste mě vyslechnout!

ZORA: Mluv. (*k sobě*) Co si asi zase naše lázeňačka vymyslela?

ANDĚLKA: V první řadě musím říct, že vaše lázně jsou jedny z nejlepších, které jsem navštívila.

ZORA (*k sobě*): Vida, byla už ve víc léčebnách.

ANDĚLKA: Zejména váš přístup je správný. A rázný.

ZORA (*k sobě*): Tady něco smrdí. Že bude chtít odejít.

ANDĚLKA: Ale přesto... rozhodla jsem se odejít.

ZORA (*k sobě*): Jestli já neumím číst myšlenky.

ANDĚLKA: To nedávné úmrtí mi vzalo chuť na další léčebné kúry. Kdybyste byla tak laskavá a zavolala mému manželkovi, aby mě vyzvedl.

ZORA (*k sobě*): To víš, že jo. A budu tu z toho mít holubník! – (*k ní*) Ráda bych vyhověla, ale nejde to. Z provozních důvodů.

ANDĚLKA: Prosím? Proč by to nemělo jít?

ZORA: Z provozních důvodů. Jak jsem říkala. Tohle není holubník...

ANDĚLKA: To ne... ale v jiných lázních.

SLIVOŇOVÁ (*smích*): Lázně... pche!

ZORA: Tohle jsou speciální lázně, se speciálními pravidly.

ANDĚLKA: Ale teď nadešlo ke speciálním okolnostem.

ZORA: Dobře, vyplň si žádost. Tady.

ANDĚLKA: To už jsem prosím udělala. Tady.

Andělka jí podává formulář.

ZORA: Nějaká aktivní. Podívám se na to, ale nebude to určitě hned. Papírování kolem toho nějakou dobu trvá.

Z venku přichází promočený Milouš. Na zádech má krosnu plnou flašek.

MILOUŠ: Tak to nesu, Zorynko. Hů, hů...

Doktorka Zora mu dá okamžitě facku.

MILOUŠ: Já vím. Doktorka Zora. Au.

ZORA: Andělko, než to tady odbavím, běž na zahradu,.

ANDĚLKA: Ale tam prší prosím.

ZORA: Ano, jen se leje.

MILOUŠ: Kam koníčky pojedeme, hehe.

ZORA: Pohyb v dešti je zdravý. Tajemství našich lázní.

MILOUŠ: By mohl být náš slogan, hehe.

Andělka odejde.

ZORA: Příště, až mi budeš chtít něco soukromě, tak se hodně dobře rozhlídni, jestli není v blízkosti nějaký z těch imbecilů... no, mluv. Co chceš?!

MILOUŠ: Ještě je jeden imbecil támhle.

Milouš ukáže na paní Slivoňovou.

ZORA: Ta je ještě blbější než ty. Před tou si starosti dělat nemusíš.

MILOUŠ: Taková čest, nejsem nejblbější.

ZORA: Popravdě, na tom posledním místě se střídáte.

MILOUŠ: Já... já nesu ten nákup, jak jste chtěla.

ZORA: Měli všechno?

MILOUŠ: Jasně. Teda to bude zase jednou pořádná pařbička, hehe.

ZORA: Kamarádka se rozvádí. To se musí oslavit. Vlastně je to už moje poslední zatím nerozvedená kamarádka.

MILOUŠ: Ani se nedivím, jestli si chodí pro rady k vám.

Zora mu dá další facku.

MILOUŠ: Omlouvám se. – A co jsem tady nebyl, nezjistila jste něco o tom pašerákovi? Nevíte, kdo to je?

ZORA: Kdybych to věděla, stáhnu ho z kůže.

MILOUŠ: By mě zajímalo, jak to sem dostává? Jestli má nějakou tajnou chodbu, nebo tak.

ZORA: To zjistíme, neboj. A pak dostane, co zaslouží! Mohl bys jít na parkoviště? Policie přiveze nového imbecila. Přeber ho. A v žádném případě, ať ty fízlové nechodí dovnitř. Zvládneš to? Já musím vydesinfikovat pokoje.

MILOUŠ: Žádněj trabl!

Milouš odchází ven, Zora třídí nakoupený alkohol. Schovává lahve na různé místa (do klavíru, do pokojů, paní Slivoňové do kapačky).

SLIVOŇOVÁ: Á, konečně! Už mi pomalu začínala kolovat v žilách krev!

Když je s tím hotová vchází Milouš a vede Kryštofa.

Kryštof je v policejních poutech, vypadá hodně zničeně. Zora si ho prohlíží.

MILOUŠ: Nechtěli mi ho dát. Že prej je to zvíře. Musel jsem podepsat travers.

ZORA: Klíčky od tohohle ti nedali?

Milouš jí podává Kryštofovy papíry.

MILOUŠ: No jo. Ale máme mu ty pouta prej radši nechat. A doporučovali svěrací kazajku.

ZORA: Dej mi ten klíč a běž za ostatními na zahradu.

MILOUŠ: Ale...

ZORA: Nebudu s tebou diskutovat! Ten klíč!

Milouš jí pokorně podá klíč. A odchází.

ZORA: A nelez sem, dokud tě nezavolám. Nikdo z vás.

Zora lístuje ve složce.

ZORA: Kryštofe, vítám tě u nás.

KRYŠTOF: Kluci v hospodě mi říkaj Krysáku.

ZORA: Tady nejsme v hospodě. A Kryštof zní dobře. Ukaž, sundám ti pouta, Kryštofe.

Zora sundává Kryštofovi pouta. Pokládá je na stůl.

ZORA: Třeba je využijeme nějak jinak. – Koukám, že máš slušný policejní záznam.

KRYŠTOF: Když se napiju, tak se neovládám. Chovám se, no jak říkal ten prcek, jak zvíře.

ZORA: To já ráda.

KRYŠTOF: Co?

ZORA: Nic, nic. Máš nařízené léčení a myslím, že tě poslali do toho nejlepšího možného sanatoria. Dostaneš svůj vlastní pokoj a budeš se moct pohybovat po celém areálu. Ale pamatuj, za jeho hranice nikdo kromě personálu nesmí. Také je kvůli zajištění nerušeného průběhu léčby zakázána jakákoli komunikace s okolním světem. Postav se.

Zora prohledává Kryštofa. Najde u něj mobil.

ZORA: Vrátil ti ho, až odsud budeš odcházet.

KRYŠTOF: Dobře, doktoro. Stejně nemám komu volat – všichni jsou věčně v lihu.

ZORA: Tolik promrhaných životů. Dostanu tě z toho, neboj! Muž jako ty má mít jiné zájmy než sedět po hospodách a pak ničit lavičky v parku.

KRYŠTOF: Si právě už ani jinej život neumím představit.

ZORA: Proto jsi tady! Dodám tvému životu nový smysl. Tedy moje léčba. Nejprve vyplníme tvou přijímací kartu. Takže Kryštof Rambousek. Svobodný?

KRYŠTOF: Jo. Kdo by si mě taky vzal?

ZORA: Takže bez partnerky?

KRYŠTOF: Jo. Když je člověk vytíženější jako já, to máte někdy i dvacet piv denně, tak nemá na partnerku čas.

ZORA: Dobře, dobře. To mi pro začátek stačí.

KRYŠTOF: To bylo jako všechno?

ZORA: Ano, to nejdůležitější. Nejsi tu samozřejmě jediný, ale píšou tady, že ti máme věnovat speciální pozornost. To myslím nebude takový problém. Představím tě ostatním. – Pojdte dovnitř. Nebuďte na tom dešti, ať nenastydnete. – Většinou to jsou hrozný paka.

Ostatní vcházejí ze zahrady dovnitř. Klepou se zimou.

ZORA: Vy opravdu nemáte rozum. – Tohle je váš nový kolega. Kryštof. Uděláme kruh a seznámíme se s ním.

MILOUŠ: Jdu pro svěřací kazajku.

ZORA: Nejdeš. Sedni. – A když tu jste tak všichni pohromadě, dostanete rovnou vaši medicínu. Otevřete pusy!

Všichni otevřou pusy a Zora jim dává léky.

KAMILA: Já to nechci!

ZORA: To je mi jedno! Vezmeš si to a basta!

KAMILA: Ne! Nechci! Nenechám se otrávit!

Zora s ní zápasí, nakonec Kamila lék musí polknout.

ZORA: Měla by sis uvědomit, že beze mě by z tebe byla úplná troska!

Jako poslední sedí Milouš. Taky s otevřenou pusou. Zora mu dá facku.

ZORA: A teď jak je zvykem, když přijde někdo nový. Představte se. Já už ty vaše kecy znám nazpaměť, tak to povede Milouš. Andělko ty první, pak na pokoj.

ANDĚLKA: Jé, to není fér. Proč musím vždycky odejít?

ZORA: Požádal mě o to tvůj „manžílek“. Prý aby ses mu nezkazila. Životy ostatních jsou dost pohnuté.

Zora jde stranou - ke svému stolu.

ANDĚLKA: Jé, tak když je to přání mého manžílka, to je jiná. Dobře. Ahoj jmenuji se Andělka.

OSTATNÍ: Ahoj Andělko.

ANDĚLKA: A jsem tady, protože mě sem poslal můj manžilek... nejúžasnější sluníčko pod sluncem. Je to řidič kamionu a vždycky když jede někam daleko, tak mi říká, že si mě představuje v každé ženě, kterou potká. Je tak milej, tak sladouček. Bohužel mu začali dávat čím dál delší štace. Za to ale on nemůže. Má zlého šéfa, který ho pošle kolikrát pryč i na Vánoce. Ale já vím, že na mě myslí a to mi stačí.

Čas si krátím obvykle v našem vinném sklípku, který máme plný slivovice. Domáci. Ta má říz. Jednou byl pryč tak dlouho, že jsem vypila polovinu zásob. Hned vtipně poznamenal, že piju jak fotbalové mužstvo. I se střídačkou. Je to takový můj miláček. Když se pak vrátil podruhé a já mezitím vypila druhou polovinu zásob, měl pro mě dárek. Takovou radost mi udělal. Moje sluníčko. Zaplatil mi pobyt ve zdejších lázních. Že prý si ho zasloužím. Chtěla jsem si jít sbalit kufry, ale on už dávno všechno zařídil. Ještě ten večer mě sem přivezl. Je tak hodný. Sice mě nechodí navštěvovat, ale to jedině proto, že ho jeho zlý šéf poslal na další dlouhou štaci. Ale já vím, že at' je, kde je, že na mě myslí... sluníčko moje.

MILOUŠ: Díky, Andělko.

Andělka odchází.

MILOUŠ: Další.

SÁRA: Třeba já. Ahoj, jmenuju se Sára a jsem závislá.

OSTATNÍ: Ahoj Sáro.

SÁRA: Moje první slovo bylo „bar“. Taťka tehdy měl velkou radost, mámu odvezli do blázince. Strávila tam týden. Druhým největším zlomem v mém životě byl okamžik, kdy jsem sama dosáhla na náš domácí bar. Taťka měl zase velkou radost. Už jsem ho nemusela otravovat, aby mi něco namíchal. Mámu zase odvezli do blázince – už natrvalo. Nikdy neměla pro pití pochopení.

Ze všeho nejvíc mám ráda vodku s džusem, na druhém místě džus s vodkou. Já miluju vodku! A nesnáším džus! Když jsem si ve třinácti pořídila falešnou občanku bylo mi, jako bych se znovu narodila. Poprvé v baru... a tehdy mi došlo, čím chci být! A já jsem taková, že si jdu vždycky za svým. Rázem se ze mě stala barová povalečka na plný úvazek. „Půjdem na bar?“ říkala jsem klukům, o kterých jsem si myslela, že by mě chtěli klofnout. Nikomu se to nepodařilo... každému za chvíli došly prachy a tahal mě domů. Ale mě se nechtělo. Radši jsem si vytáhla z davu dalšího... „Půjdem na bar?“ No to bylo zlomených srdcí a zruinovaných peněženek. Ale pak mi došlo, že takhle hezká nebudu pořad... a že jednou „Půjdem na bar?“ přestane fungovat. A tak jsem se rozhodla pro léčení... „Půjdem na bar?“ – A to bylo asi tak všechno.

KAMILA: Ahoj, jmenuju se Kamila a jsem závislá.

OSTATNÍ: Ahoj Kamilo.

KAMILA: Poprvé jsem se opila ve čtrnácti – v devítce. Kamarád přines džin a tak ho zředil, až mě zřídil. Mamka to mě poznala na první pohled – výprask, kocovina a pak zase výprask. Ten druhý proto, že mi bylo hodně špatně a to se odrazilo na našem novém koberci. Pít jsem ale začala až později. Po každém výstupu. Jako vrcholu... hory samozřejmě. Jsem totiž horolezkyně, víte. Nahoře jsem to vždycky vhodně oslavila a dolu se skutálela. Horší bylo, když jsem přijela do pohoří s mnoha vrcholy. A ještě horší bylo, když jsem začala pít i před výstupy, nebo dokonce během nich. Jo, jeden čas jsem i odchytávala bernardýny a upíjela jim rum. Stačilo je nalákat na párek. A po takovém rumu... to se pak leze! I bez jištění! Dneska už ale vlastně bernardýni rum neroznášejí... to zrušili. Asi kvůli mně.

MILOUŠ: Ahoj, jmenuju se Milouš

OSTATNÍ: Ahoj Milouši.

MILOUŠ: Ahoj. Jsem sirotek – úplněj. Nemám mámu, ani tátu – oba dva to byli moc chytrý lidi – učitelé. Zřekli se mě, když mi bylo sedm, že prý v porodnici muselo dojít k záměně. Vydělali na tom velký prachy – už pak nikdy nemuseli učit. V té době jsem se konečně postavil na vlastní nohy a udělal svoje první krůčky. V sedmi letech sem se tedy definitivně rozloučil s kočárkem – stejně mi už byl dávno malej. Dál se moje kariéra vyvíjela docela slibně. V deseti jsem udělal přijímačky do první třídy a v patnácti ji dokončil. Protože jsme si o přestávkách hráli pořád na doktory, rozhodl jsem se stát lékařem. Z písmen, který jsem se během studií naučil, jsem sestavil životopis. Už tehdy jsem věděl, že ve stručnosti je síla a všechno jsme shrnul do jednoho řádku. Vlastně do půlky. Nechal jsem ho všude, ale odpověď přišla jenom jedna – od doktorky Zory! Po pohovoru mi řekla, že potřebuje do svého sanatoria někoho přesně takového – obětavého blba – tak se tehdy přesně vyjádřila. Od té doby používám titul Ob. A musím říct, že jsem tady moc spokojenej. Jenom ta praxe se od teorie ve škole dost liší. O těch přestávkách to kolikrát bylo úplně o něčem jiným. A doktorku Zoru musím poslouchat. Na slovo! Protože když udělám něco, co se jí nelíbí, a to se mi stává docela často, rozzuří se, a to bych nikomu nepřál být jí v tom momentu na blízku. Nikomu jinému bych to nepřál, ale mě jo. Protože...je kouzelná, když je rozčilená! Zuří tak úchvatně, že ji někdy vyprovokuju úmyslně. Ty modřiny mi za to rozhodně stojí! Stačí říct Zorynko a hned letí facka! To už mám z máknutý...

Zora po něm hodí penál. Milouš ztichne.

ZORA: Řada je na tobě, Kryštofe.

KRYŠTOF: Ahoj, jmenuju se Kryštof a jsem zavislej.

OSTATNÍ: Ahoj Kryštofe.

KRYŠTOF: Abych se přiznal... jsem trochu nervózní. Nebylo by pivečko? To by mi rozvázalo jazyk. Alespoň jedno? Nebylo... No co bych vám řekl... jednou mě máma poslala vyzvednout tátu do hospody, no co vám budu povídat, pak tam pro nás musela dojít pro oba. Nakonec chodila s náma. Zkoušel jsem i pracovat, ale to mě tolik nechytlo. V hospodě bylo líp. Aspoň dokud nedošlo pivo. To pak bylo hodně smutný. Velká pivní krize, těžko se mi na ni vzpomíná – musel jsem tehdy změnit lokál. Což mě samotnému tolik nevadilo, ale pro pošťáka a exekutory to bylo horší. Pak měli kecý. Když prej měním trvalý bydliště, musím to nahlásit na příslušným úřadě. Ale pak navezli nový sudy a mohl jsem se vrátit. Nakonec jsem měl na starosti kontrolu stavu piva. Aby už nikdy nedošlo a za to mi platili. No ale proč chci přestat pít? Dotáhl jsem Čechy na vrchol žebříčku vypitých piv za rok. V tom jsme nejlepší. Svůj úkol jsem splnil. Uvidíme, jak dlouho se ve světové špičce udržíme, když tu teď budu zavřenej. To je tak vše.

MILOUŠ: Hotovo.

ZORA: Opravdu? Zase jsi zapomněl na paní Slivoňovou!

MILOUŠ: A jo! – Paní Slivoňová, vstávat!

KRYŠTOF: Já myslel, že je to figurína.

ZORA: Svým způsobem je.

SLIVOŇOVÁ: Za mých mladých let, to byla úplně jiná doba!

MILOUŠ: Zapomněla jste se představit.

SLIVOŇOVÁ: Ahoj, jmenuju se paní Slivoňová... Za mých mladých let...

MILOUŠ: Ještě jste neřekla, že jste závislá. No pro pořádek!

SLIVOŇOVÁ: Ahoj, jmenuju se paní Slivoňová a jsem závislá.

OSTATNÍ: Ahoj, paní Slivoňová.

SLIVOŇOVÁ: Za mých mladých let, to byla úplně jiná doba! To ještě zábavy za něco stály! Na jedné z nich jsem potkala svůj osud. Svýho Slivoně! Dlouho po mě koukal, než se odhodlal mě vyzvat k tanci. Hodil do sebe celou kořalku. Pro kuráž. Musela jsem ho na parketu podpírat, jak se potácel. Než se mě troufl zeptat na jméno, musel si dát další na kuráž. Byl hrozně nesmělej... Máma mi ho rozmlouvala, že prý mě s alkoholikem žádný štěstí nečeká. Mluvila z vlastní zkušenosti. Táta byl okresní přeborník v pivním desetiboji. Rozmlouvala, rozmlouvala, a just jsem si ho vzala. A co vám budu povídat. Máma měla pravdu – mámy mají vždycky pravdu! To nebyl den, aby nebyl vožralej jak zákon káže! Před dvaceti roky mě opustil. A já už na to špatné zapoměla – asi i proto, že jsem ho tak oplakávala, až jsem začala pít tu jeho kořalku. Tu, kterou jsem mu celej život vyčítala! Život je plnej paradoxů.

ZORA: To máš pravdu. Proč třeba zrovna já trčím v týhle díře.- Jestli už nemá nikdo nic na srdci, můžeme to rozpustit.

SÁRA: Já bych měla!

KAMILA: Mič s tím.

Kamila se snaží Sáru umlčet.

SÁRA: Nech mě! Chtěla bych vědět, co se přesně stalo s Jardou.

ZORA: Zatím se čeká na výsledky pitvy. Ale pravděpodobně měl kvůli nadměrné konzumaci alkoholu tak poškozené orgány, že se to neslučovalo se životem. Nebudeme ale přece zatěžovat našeho nového hosta...

SÁRA: Tak když se čeká na výsledky pitvy, jak to že jste napsala do úmrtního listu „Přirozená smrt“?

ZORA: Rozpouštím kruh. O odborných věcech s vámi nehodlám diskutovat.

Zora odchází pryč. Milouš si myslí, že stojí za ním a cítí v ní svou oporu.

MILOUŠ (ke Kryštofovi): Jenom malý doplnění, Krysáku. Blbě se na mě podíváš svěřací kazajka, blbě se podíváš na doktorku - samotka. Jasný?

KRYŠTOF: Šáhni na mě a udělám z tebe dva ještě menší.

MILOUŠ: Co si to dovoluješ... doktorko...

Milouš zjistí, že doktorka odešla.

MILOUŠ: Doktorko Zoro, doktorko Zoro. Nenechávejte mě tady s tím zvířetem samotného...

Milouš odbíhá za Zorou.

SLIVOŇOVÁ: A je pryč. Sláva! Šťáva!

Paní Slivoňová si zvýší průtok kapačky a zavede si ji rovnou do úst.

Kamila přejde ke klavíru a hraje zlehka nějakou melodii.

Kamila se podívá do klavíru a najde tam láhev. Tajně se s ní vypaří do svého pokoje.

KAMILA: Zase to je nějaký rozladěný. A hele, rumík. A je naladíno. A teď naladím sebe.

Sára se mezitím snaží navázat kontakt s Kryštofem.

SÁRA: První dojmy?

KRYŠTOF: Zvláštní místo, plný zvláštních lidí. Myslím, že zapadnu rychle. „Půjdeme na bar“, jo?

SÁRA: Mladá holka ve víru velkoměsta...

KRYŠTOF: Ne, nemusíš se stydět. Já bych šel.

SÁRA: Opravdu?

KRYŠTOF: Jo, ber to jako pozvání. Ale budeme muset počkat, až nás propustí.

SÁRA: Propustí nás z alkoholický léčebny a půjdeme hned na panáka, jo?

KRYŠTOF: To jim samozřejmě nebudeme říkat.

SÁRA: Ale neboj, budeme si moct připít hned. Někdo sem pašuje alkohol. Ale pšt. Doktorka Zora o tom nesmí vědět.

KRYŠTOF: Jinými slovy, strach z abstinence byl zbytečný?

SÁRA: Rozhodně. Když jde doktorka Zora spát, to máš vidět ty pařbičky. Hele, Kryštofe, nechtěl bys mi s něčím helpnout?

KRYŠTOF: Myslím, že někomu s takovým úsměvem bych neuměl říct ne.

SÁRA: Je to ale trošku větší sousto.

KRYŠTOF: Sem s ním.

Sára listuje ve svých zápiscích.

SÁRA: Myslím si, že tady došlo k vraždě.

KRYŠTOF: Pořádný sousto.

SÁRA: Já... já se tomu snažím přijít na kloub. Ale co si nenapišu... mám trochu problémy s pamětí, víš. Potřebuju nějakýho spojení. Ale tady se na nikoho nemůžu spolehnout, asi chápeš...

KRYŠTOF: ... protože každý je vlastně podezřelý. Takže jsi takový detektiv amatér.

SÁRA: Něco na ten způsob. Pomůžeš mi teda?

KRYŠTOF: Jako kluk jsem četl nějaký knížky od Agáty Christie. Ale realita bude asi dost jiná.

SÁRA: Kdo to je? Ta Agáta.

KRYŠTOF: Psala detektivky. Docela aktivně.

SÁRA: Aha, v baru moc knížek nikdy neměli.

KRYŠTOF: Jestli myslíš, že ti můžu bejt nějak nápomocnej, jsem tvůj člověk.

SÁRA: Supér! Půjde to udělat úplně perfektně. Když bych se vyptávala ostatních na něco já, bylo by to hned podezřelý. Ale když se budeš ptát ty, budou si myslet, že si chceš něco ujasnit. Si tady přece novej. Tys mi sem spadnul přímo z nebe.

KRYŠTOF: Neblbni. Vypadám snad jako anděl?

SÁRA: No z nebe je to pěkná výška. Maličko ses při tom pádu pochroumal.

KRYŠTOF: Kdyby maličko. – Ale k věci. Co jsi všechno zjistila?

SÁRA: OK. Nejdřív jsem považovala za hlavní podezřelou Kamilu.

KRYŠTOF: To je ta horolezkyně?

SÁRA: Jo. Říkáme jí Alpína.

KRYŠTOF: Hm, Alpína. – Jaký měla motiv?

SÁRA: Plánovala útěk. A Jarda – zavražděný – jí vyhrožoval, že to řekne doktorce. To by pro ni znamenalo samotku.

KRYŠTOF: Hm, těžko říct, jestli je to dost pádný důvod, aby někoho zabila. Ale třeba jo. Horolezci jsou dost drsný lidi. Ale co ta doktorka Zora? Dost ji vytočilo, když ses na to při té seanci zeptala.

SÁRA: No právě. Reagovala jako bych jí šlápla na kuří oko. Určitě něco skrývá. Viděla jsem je dost často spolu. Ještě jsem ale nezjistila, proč se scházeli.

KRYŠTOF: Byl Jarda přitažlivej?

SÁRA: On. Alkoholik? To fakt ne. Tys myslel, jestli spolu jako něco neměli?

KRYŠTOF: Nabízí se to jako možnost, když jsi je viděla dost často spolu.

SÁRA: Bystrej! Ale já si spíš myslím, že na něm testovala nějaký lék. Mohlo se jí to vymknout z ruky...

KRYŠTOF: To je jenom teorie. Chtěla by podložit důkazy.

SÁRA: Důkazů se moc nedostává. Ale možná bych mohla prohledat znova její stůl. Třeba tam něco ukrývá.

KRYŠTOF: Zkus to. Budu hlídat.

Kryštof vyhlíží, jestli se Zora nevrací. Sára prohledává stůl. Narazí na žádost od Andělky.

SÁRA: Tohle je zajímavý. Andělka dneska požádala o propuštění. To je hodně zajímavý.

KRYŠTOF: Andělka – to je ta, jak si myslí, že je v lázních? – A měla nějaký motiv?

SÁRA: To bysme museli zjistit. Ještě hlídej. Prohlídnu šuplíky.

Sára dál hledá. V šuplíku najde láhev vodky. Hned otvírá a pije.

SÁRA: Sláva! Pašerák se vrátil!

KRYŠTOF: To vypadá, že pro dnešek máme po vyšetřování.

SÁRA: Jakým vyšetřováním?

KRYŠTOF: Hm. Půjč mi když tak aspoň ty svoje zápisky. Mrknu se na to.

Sára je plně zaujatá vodkou. Kryštof si papíry musí vzít sám.

KRYŠTOF: Zora jde. Schovej to!

Přichází Zora. Sára rychle schová láhev do klavíru.

ZORA: (odkašle si) Sáro, na pokoj. Nevíš, že po lécích musíte odpočívat?

SÁRA: Na pokoj? A mohla bych si s sebou vzít klavír?

ZORA: Ještě nedávno jsi tvrdila, že máš hudební nesluch.

SÁRA: Se to právě učím ovládat... ten klavír nejdřív.

Sára s pomocí odtlačí klavír do jiné místnosti.

ZORA: Vidím, že se seznamováním problémy nebudou. Jenom doufám, že tě nelákala na bar.

KRYŠTOF: Tak jo. Ale jenom do mléčného.

ZORA: To určitě... Sára a mléčný bar. A neboj se mě pořád. Nekoušu.

KRYŠTOF: Já se nebojím. Já mám respekt. Bílý pláště, doktoři k těm já mám úctu.

ZORA: To je dobře. Nechtěla jsem tě peskovat. Bav se tady s kým chceš. Na ten bar jsem se ptala jenom proto, že bych byla nerada, kdyby mě předběhla.

KRYŠTOF: Předběhla? Cože?

ZORA: Ber to jako pozvání na skleničku.

KRYŠTOF: Cože?! To se nehodí, ne?

ZORA: Víím, podle společenských pravidel, bys měl pozvat ty mě ....

KRYŠTOF: Ne, to ne. Jsme přece v léčebně. Tady by alkáč být neměl. A vy jste doktorka...

ZORA: Správně. Doktorka a vlastně i šéfka. Takže určuju pravidla. A teď říkám: čas na přípitek!

KRYŠTOF: Nevím... četla jste můj posudek... není to asi zrovna nejlepší nápad.

ZORA: Prosim tě... posudek... co bys tady mohl rozbít. Na nedobytným hradě. Nikdo se to nedozví, neboj. A co takovému pijanovi udělá jedna sklenička. In vino veritas!

KRYŠTOF: Ve víně je pravda. Ale taky rozvazuje jazyk.

ZORA: Tak si potlacháme, to je toho. Aspoň se o sobě něco dozvíme. Jestli máš nějaké tajemství, sem s ním.

KRYŠTOF: Asi ne. A vy?

ZORA: Já jich mám. To by bylo na dlouho. Hele a první na tykání.

Připijí si.

ZORA: To usrkáváš, jako bys nikdy předtím nepil.

KRYŠTOF: Snažím se přestat, víš...

ZORA: Houby se snažíš. Oni chtějí, abys přestal. Ty sám to nechceš.

KRYŠTOF: To ne. Tomuhle teda říkám léčba.

ZORA: A to jsme teprve na začátku.

KRYŠTOF: Začíná mi to stoupat do hlavy.

ZORA: Nějak rychle. Bych tě chtěla vidět po těch dvaceti pivech.

KRYŠTOF (k sobě): To já taky. To já taky! – Můžu se na něco zeptat?

ZORA: Na cokoli.

KRYŠTOF: Ten Jarda... jak to s ním přesně bylo?

ZORA: O něm jediném se bavit nechci!

KRYŠTOF: Říkala jsi na cokoli.

ZORA: Promiň... ale je to ještě čerstvá rána...

KRYŠTOF: Né, ty promiň. Nechtěl jsem na tebe tlačit..

ZORA: Je to pár dní, co jsme ho tady našli ležet...

KRYŠTOF: Tady? Umřel v tomhle pokoji?

ZORA: Ano. Ale konec. Chci se bavit o příjemnějších věcech.

Kryštof v nestřeženém okamžiku víno vylije. Zora hned dolévá...

ZORA: Ses nějak rozjel. Wau. Máme zásoby, máme! Co bys řekl na trochu pohodlí?

Zora láká Kryštofa, aby si sedl na postel.

KRYŠTOF: Že tam leží stará Slivoňová.

ZORA: Ta je v deliriu.

Přichází Milouš. Má připravenou svěrací kazajku.

MILOUŠ: Doktorko Zoro! Pozor! Za vámi! – Já ti dám, ty hajzle!

Milouš chce navléct Kryštofa do svěrací kazajky, ale Kryštof se nedá.

MILOUŠ: Doktorko Zoro! Pomoc!

ZORA: Přestaň!

MILOUŠ: Co děláte? To jsem já! Milouš!

Zora pomůže Kryštofovi. Nakonec je ve svěrací kazajce Milouš. Svíjí se na zemi a snaží se z ní dostat.

MILOUŠ: Doktorko Zoro, to nemůžete. Sundejte mi to!

ZORA: Dej pokoj! – (ke Kryštofovi) Kde jsme to skončili?

KRYŠTOF: Na posteli.

Zora dotáhne Kryštofa na postel. Posadí se na ni.

ZORA: Omlouvám se za toho debila. Je trošku retardovanej, ale nic lepšího si tady dovolit nemůžu.

SLIVOŇOVÁ: Přišli jste na trojku?

Zora jí zacpe pusú rumem.

ZORA: A teď nás nebude nikdo rušit. Pojď blíž. Ráda bych tě poznala... pořádně.

Kryštof se od Zory odtahuje.

KRYŠTOF: Doktorko, já nevím...

ZORA: Když nevíš, tak se napij.

KRYŠTOF: Nevím, jestli děláme dobře.

ZORA: Ale já vím. Předepsala jsem ti přece speciální léčbu! Lehni si!

Zora povalí Kryštofa. Milouš kousek od nich trpí.

KRYŠTOF: Dal bych si ještě víno...

ZORA: Víno? Tak víno? Já ti ho dostanu z hlavy! Budeš koukat, jaká jsem doktorka. Za chvíli budeš myslet jenom na mě!

Kryštof začne chrápat.

ZORA: Hej? Kryštofe? Co je? Nechrápej? Nemůžeš usnout uprostřed léčby.

Zora se ho snaží probudit. Fackuje ho. Kryštof dál chrápe.

ZORA: To je materiál. Horší než Jarda. Nic nevydrží! Sakra! – (k Miloušovi) A ty neskuhrej.

Milouš se snaží jít Zore naproti, ale ta ho odstrčí.

MILOUŠ: Sundejte mi to, prosím!

ZORA: Porad' si sám! A běž se trochu provětrat!

Zora odstrčí ve vzteku Milouše, ten se odpotácí do zahrady.

ZORA: (ke „spícímu“ Kryštofovi) A my dva to dokončíme později, brouku! Spi sladce!

Zora odejde.

Paní Slivoňová třese s Kryštofem.

SLIVOŇOVÁ: Hele, vstávej! Potřebuju vyměnit flašku!

KRYŠTOF: Už je pryč?

SLIVOŇOVÁ: Jo. Si tě vzala do parády, co? Na ní bacha. Oddělala takhle už pár před tebou! Dej mi tam tu infúzi.

KRYŠTOF: Oddělala? Co vy o tom víte?

SLIVOŇOVÁ: Já? Nic. Já se o nikoho nestarám a na oplátku se nikdo nestará o mě.

KRYŠTOF: Je čas, abyste se starat začala.

SLIVOŇOVÁ: Radši ne. Už to tam dej!

Kryštof si pohrává s novou lahví.

KRYŠTOF: Něco za něco. Nejdřív mi prozradte, jak jste to myslela.

SLIVOŇOVÁ: To je odpírání lékařské péče.

KRYŠTOF: Koho doktorka oddělala?

SLIVOŇOVÁ: Nechci se do ničeho zamotat!

Kryštof vylévá „medicínu“ na zem.

KRYŠTOF: Nemyslíš, nepiješ.

SLIVOŇOVÁ: Hej! Co děláš!? Si ulítl, ne?!

KRYŠTOF: Mluvte!

SLIVOŇOVÁ: Zase tolik toho nevím. Jsem pořád mimo.

KRYŠTOF: Umřel vedle vás člověk. Toho jste si všimnout musela.

SLIVOŇOVÁ: Tohle? Jo to vím. To si zrovna trochu vybavuju, no. Jardu jsem měla ráda. Tu noc byl ale úplně vyměněnej. Lil do sebe nějaký víno. Ani loka mi nedal. Tak jsem na něj vyjela. To mě totiž dokáže naštvat. Řekla jsem mu, ať chcípne. No a on to udělal. Ale já ho nezabila. Já ne. Jenom jsem to řekla...

KRYŠTOF: Takže to víno!

SLIVOŇOVÁ: Ale je to divný. On byl spíš přes tvrdej. Fernet a tak...

KRYŠTOF: Neříkal, odkud ho má?

SLIVOŇOVÁ: Ne, tady se chlast bere jako samozřejmost. Je všude.

KRYŠTOF: A ta láhev. Kam se poděla ta láhev?

SLIVOŇOVÁ: Ta láhev...?

KRYŠTOF: Sára o ní vůbec nevěděla. A ona ho přece našla!

SLIVOŇOVÁ: Víš, ta láhev... byla hodně specifická...

KRYŠTOF: A?

SLIVOŇOVÁ: Já jsem si ji vzala.

KRYŠTOF: Cože-že?

SLIVOŇOVÁ: No líbila se mi.

KRYŠTOF: Kde je teď?

Paní Slivoňová neochotně vytahuje láhev od vína. Měla ji schovanou pod peřinou.

SLIVOŇOVÁ: Tady.

KRYŠTOF: Hm, prázdná.

SLIVOŇOVÁ: No vyžahl ji celou. Ani kapku mi nenechal, hajzl. Ne, pardon. O mrtvých jen dobrý. Ale stejně to od něj nebylo hezký.

KRYŠTOF: A ví někdo kromě tebe, že ji vypil až do dna?

SLIVOŇOVÁ: Né, jenom já. Proč?

KRYŠTOF: Mám nápad, jak zjistit, kdo ho zabil!

SLIVOŇOVÁ: Zabil? Takže to byla vražda! Já to nebyla!!

KRYŠTOF: Klid. Neříkám, že jo.

SLIVOŇOVÁ: Aha. A jak to chceš zjistit?

KRYŠTOF: Velmi jednoduše. Ale nejdřív potřebuju, aby sem všichni přišli.

SLIVOŇOVÁ: Není problém. To zase můžu zařídit já.

KRYŠTOF: OK. Jdu se připravit a ty je sem zatím nějak dostaň.

SLIVOŇOVÁ: A ta láhev...?

KRYŠTOF: Pak ti ji vrátím.

Kryštof odchází. Paní Slivoňová hraje záchvat. Křičí a zmítá sebou. Jako první přichází Sára.

SÁRA: Co zas? Vraždí vás někdo?

Přichází Andělka.

ANDĚLKA: Tady se nedá relaxovat! To by se manžilkovi nelíbilo. Takových peněz musel zaplatit a není tu chvilka klidu!

SÁRA (k paní Slivoňové): Co se vám děje? Vždyť máte infúzi plnou.

Přichází Kamila. Je celá pomalovaná.

SÁRA: Pojdte mi s ní pomoci.

Sára a Kamila se pokoušejí paní Slivoňovou uklidnit. Ta najednou ztichne.

KAMILA: A je to.

ANDĚLKA: Holky, neměla by spíš být v nějaký léčebně?

SÁRA: Neřeš. – (ke Kamile) Co to máš za tetování?

KAMILA: To je fixa. Nový plán! Překresluju na sebe mapu tajných chodeb.

SÁRA: Hm, originální.

Vrací se Kryštof. Doplnil láhev vínem. Prohlíží si ostatní.

KRYŠTOF: Zdravím vespolek. Rád bych připil na památku vašeho zesnulého kamaráda. (k paní Slivoňové) Jsou tu všichni, co tu byli v tu noc, kdy došlo k vraždě?

SLIVOŇOVÁ: Kromě Jardy. A že prej moje záchvaty proberou i mrtvého. Ale doktorka tu není.

KRYŠTOF: Tu teď nepotřebujeme.

SLIVOŇOVÁ: Jo a Milouš. Ten tu taky byl.

KRYŠTOF: Děvčata, skočila byste na zahradu pro Milouše? Toho bych tu měl rád taky. Zatím naleju.

Kamila a Sára jdou na zahradu. Kryštof mezitím nalévá víno do skleniček.

ANDĚLKA: Musím u toho být taky?

KRYŠTOF: Copak? Neměli jste se v lásce?

ANDĚLKA: Abych řekla pravdu, zrovna moc ne. Řekl mi dost nehezky věci – tu noc. O mém manžilkovi. Samozřejmě, že smyšlené. Můj manžilek by ně nikdy nezradil.

KRYŠTOF: A nemyslíš, že je čas mu odpustit? Když už není mezi námi.

ANDĚLKA: Asi ano. Ale v ten moment jsem měla sto chutí ho zabít.

SLIVOŇOVÁ: A jsme doma!

Kryštof paní Slivoňovou umlčí pohledem. Ze zahrady přichází Milouš vedený Kamilou a Sárou.

MILOUŠ: (ke Kryštofovi) Tohle si vypiješ!

Milouš má na sobě stále svěrací kazajku. Kamila mu uvolní pouze jednu ruku.

KRYŠTOF: Omyl. Tohle si vypijeme všichni. Myslím, že je nejvyšší čas se usmířit. Mezi sebou i s Jardou. Víím, že jste ho neměli zrovna v lásce. Ale měl určitě i spoustu světlých stránek. Jednou z nich je toto víno, které už bohužel nestačil dopít. Myslím, že bude hodně symbolické, když ho dopijeme my. Lidé, ke kterým měl v posledních dnech svého života nejbliže.

Kryštof je pobídne, aby pozvedli skleničky.

KRYŠTOF: Čest jeho památce!

OSTATNÍ: Čest jeho památce!

Kryštof dává pozor, kdo pije. Všichni víno vypijí. Až na Sáru.

ANDĚLKA: Spokojený? Můžu jít?

KRYŠTOF: Ano, to je všechno.

KAMILA: Taky musím. Mám nějakou práci.

Andělka odchází, Kamila za ní.

MILOUŠ: Jedna rada, Krysáku! Moc se tady neroztahuj. Nezapomínej, že jsi jenom pacient.

KRYŠTOF: Já víím. A ty doktor! Huš, huš!

Kryštof Miloušovi zahrozí a ten před ním utíká zpátky na zahradu.

SÁRA: Má z tebe respekt. Už si na něco přišel? Ohledně té vraždy?

KRYŠTOF: Ještě ne. Nejdřív se musím rozkoukat. A ty?

SÁRA: Si čím dál tím víc myslím, že zatím stojí Zora. Ale nemám na to teď moc času. V tom klavíru byly slušný zásoby vodky. Jo a večer jsme ti uspořádali párty na přivítanou. Na zahradě.

KRYŠTOF: Těším se.

Sára odchází na pokoj. Kryštof bere do ruky její sklenici. Dlouze se na sebe s paní Slivoňovou podívají.

SLIVOŇOVÁ: Takže Sára?

KRYŠTOF: Takže Sára.

SLIVOŇOVÁ: Ale to nechápu. Vždyť se tak angažuje, aby se to vyšetřilo.

KRYŠTOF: Právě proto. Neodvede tím od sebe náhodou nejlíp pozornost?

SLIVOŇOVÁ: No jo. To je mrcha. Co budeš teď dělat?

KRYŠTOF: Nespustím ji z očí. Ale ta party na přivítanou je dost čára přes rozpočet.

OPONA

Během přestávky jsou slyšet zpoza opony zvuky probíhající párty.

3. SCÉNA – ZAHRADA

Následující den.

Všichni leží a spí bez ladu a skladu, jak odpadli během párty. Chrápou a mluví ze spaní jeden přes druhého.

Milouš je stále ve svěrací kazajce. Leží ve zkroucené poloze. Než usnul, snažil se napít z lahve, která leží kousek od něj.

Paní Slivoňová leží na zemi kousek od postele.

Kryštof leží na posteli mezi Sárrou a Andělkou.

Jako první vstane Kamila.

KAMILA: Čas vstávat a zářit!

Kamila se ale zase rychle skácí na zem.

SLIVOŇOVÁ: Ticho!

KRYŠTOF: Doufám, že se mi to všechno zdálo.

Kryštof otevře oči. Rozhlíží se kolem sebe.

KRYŠTOF: Nezdálo! Nezdálo!! .... Né! *(křičí)*

MILOUŠ: Zacpěte mu někdo hubu!

Andělka ve spánku obejmě Kryštofa.

ANDĚLKA: Manžílku!

KRYŠTOF: Manžílku?

ANDĚLKA: Ano, moje zlatíčko nejtřpytivější, můj diamante nejzářivější!

KRYŠTOF: Nikdo takový tady není.

Andělka šahá Kryštofovi na obličej.

ANDĚLKA: Ty ses oholil? A kde máš pupek?

KRYŠTOF: Né! Níž ne! UŽ ne!

ANDĚLKA: Kde je můj manžílek?!

MILOUŠ: Nikdy tady nebyl!

ANDĚLKA: Ale dneska v noci přece... ne to nemůže být pravda! To ne. To bych nikdy neudělala!

Andělka vstane a odbíhá dovnitř.

SÁRA: Buďte ticho! Měla jsem krásnej sen!

KRYŠTOF: To nebyl sen. A vůbec nebyl krásnej.

Sára na to nereaguje, jenom se protáhne.

SLIVOŇOVÁ: Tak si dostál slovu, co?

KRYŠTOF: Jak to myslíš?

SLIVOŇOVÁ: Nespustil si z ní oči. A nejenom oči.

Kryštof se dušuje. Kouše si pěst.

SLIVOŇOVÁ: (vyčítavě) Alespoň jste mě nemuseli shazovat z postele.

Přichází Zora. Rychle zjistí, jaká je situace.

ZORA: Vy mizerové! Nemůžu na chvílku odejít, aby nebyli stížnosti. Dokonce i ve vedlejší putyce si stěžovali na rušení nočního klidu! To už je co říct! – Kryštofe, tohle jsem si o tobě nemyslela.

KRYŠTOF: Já taky ne. Já taky ne.

ZORA: Domácí vězení a úplná prohibice. Koho uvidím s flaškou, půjde okamžitě pumpovat žaludek! Takhle by to nešlo! (k Miloušovi) A ty už si sundej tu maškarádu!

MILOUŠ: Rád bych... jsem snad ale Copperfield?

ZORA: Ne, ale kouzelnický triky se můžeš klidně začít učit. Nějak se budeš muset živit, až tady skončíš.

Zora mu pomáhá ze svěrací kazajky.

MILOUŠ: Já jsem tady spokojenej.

ZORA: To je možný. Ale já s tebou rozhodně ne! Zažádala jsem o nového asistenta.

MILOUŠ (brečí): Doktorko Zoro! To přece nemůžete. Tolik jsme toho spolu prožili a já ani nemám kam jít...

ZORA: Na to jsi měl myslet, než ses zase zřídil! Ale ty vlastně nemyslíš nikdy. Na to nejsi vybavený.

MILOUŠ: Doktorko Zoro! Teď jste mě urazila. Já že nemyslím? Vždyť já myslím pořád. A víte na co? Nebo spíš na koho? Na vás!

Milouš naštvaně odejde.

ZORA: To bychom měli jednu věc. Za další! Proč leží Slivoňová na zemi?

SLIVOŇOVÁ: No protože oni chtěli...

ZORA: Dost, radši nechci ani slyšet. Holky odnese ji dovnitř.

SÁRA: (ke Kryštofovi) Nechrápala jsem?

KRYŠTOF: To by bylo to nejmenší.

ZORA: Myslela jsem odnést hned! - Kryštof tady zůstane. Ostatní na pokoje. Přijdu zkontrolovat!

Kamila a Sára se pokoušejí odvést paní Slivoňovou dovnitř. Kamila si nahmatá na hlavě bouli.

KAMILA: Proč mám bouli jak Kilimandžáro?

KRYŠTOF: Protože ses pokoušela přeskočit zed'. Nespočetněkrát.

Kamila, Sára a paní Slivoňová jsou pryč.

ZORA (k sobě) Divím se, že jsem se ještě nezbláznila. - Kryštofe! Říkala jsem, že máš zůstat.

KRYŠTOF: Já... já... to byl omyl. Nemělo se to stát.

ZORA: To teda nemělo.

KRYŠTOF: Jenom doufám, že tady nejsou kamery. To by byl můj konec, kdyby to dal někdo na youtube.

ZORA: Nezhlečuj to!

KRYŠTOF: Ani v nejmenším! Ten pašerák se musí urychleně odhalit. Jinak se tady upijeme k smrti.

ZORA: Jsem proti. Vím totiž, kdo to je. A odhalovat ho nebudeme.

KRYŠTOF: Ty víš, kdo to sem nosí a nic s tím neděláš?

ZORA: Ani nemůžu. Jsem to totiž já.

KRYŠTOF: Ty? To je malinko absurdní.

ZORA: Proč myslíš? Protože jsem doktorka?

KRYŠTOF: Mimo jiné! Neměla by ses snažit o úplný opak? Aby ty lidi přestali pít?!

ZORA: Nejsi v pozici, abys kladl otázky. Moc v dobrém světle ses totiž nevedl.

KRYŠTOF: Nebýt toho, že ses to tady vybavila alkoholem líp než bar v centru Prahy, nemuselo se nic z toho stát.

ZORA: Právě proto to dělám. Abych zjistila, jak pevnou máte vůli. Jestli má léčba zabírá!

KRYŠTOF: Jak je vidět, moc ne.

ZORA: Nechme toho! Abys pochopil... já se na tebe nezlobím.

KRYŠTOF: Ne? A já už měl strach, že mě pošleš pryč.

ZORA: To bych nikdy neudělala, Kryštofe. Nemůžu na tebe na tebe přestat myslet.

KRYŠTOF: Abych se přiznal, doktorko, jsem na tom zrovna tak. I když po tom, co jsem vyváděl to vyzní asi...

ZORA: Ne, o tom už nemluv! Teď je důležité co je... a co bude!

KRYŠTOF: A co bude?

ZORA: No tak... copak jsi nebyl nikdy zamilovaný?

KRYŠTOF: Copak jsem tě dřív znal?

ZORA: Ach Kryštofe. Nejradši bych to tady zavřela a utekla s tebou někam hodně hodně daleko! Jen my dva! Zavři oči. Dostaneš malou odměnu.

KRYŠTOF: Za to jak jsem zlobil? Dobře... nemohu se dočkat... sladké odměny...

Kryštof zavře oči a očekává, že ho Zora políbí. Ta ale vytáhne placatci a přiloží ji k jeho připraveným ústům.

KRYŠTOF: Fuj! Co děláš?

ZORA: Nej kvalitnější whisky na světě. Nejlepší vyprošťovák široko daleko.

KRYŠTOF: Popravdě, očekával jsem něco jiného.

ZORA: Jé, ty jsi tak sladkej... no minule jsi usnul, tak jsem se bála...

KRYŠTOF: To se nebude opakovat. Slibuju.

ZORA: Tohle si schovej. Možná poslední alkohol v celé léčebně. A teď mě líbej!

KRYŠTOF: Neříkej dvakrát.

Když se naklání k polibku, vyruší je Milouš.

MILOUŠ: Asi zase ruším, ale je to naléhavé!

Zora po něm hází, co jí přijde pod ruku.

ZORA: Ty neschopnej idiote! Tady bude takovej klid, až odsud vypadneš! Co zase!?

MILOUŠ: Volali z kraje, že potřebujou odfaxovat papíry všech pacientů.

ZORA: A proč to neuděláš ty!?

MILOUŠ: Jednak neumím číst, a pak neumím ovládat ten přístroj - faxovací.

ZORA: Za tu dobu ses to mohl taky naučit!

MILOUŠ: Měl jsem to jenom vyřídit. Teď mi dovoďte abych se vzdálil. Akorát čistím záchody.

ZORA: Jediná věc, co umíš. Vypadni! A sežeň nějakou whisky.

MILOUŠ: Myslel jsem... teda říkala jste, že tady nebude žádný alkohol.

ZORA: To se vztahuje na všechny kromě nás dvou.

MILOUŠ: Já radši už pít nebudu.

ZORA (ukáže na sebe a Kryštofa): Nás dvou, ty tupče!

Milouš odchází.

ZORA: Promiň. Slyšel jsi. To víš, byrokracie.

KRYŠTOF: Povídej mi o tom.

ZORA: Nikam mi neuteč.

Zora odchází. Vzdušný políbek.

KRYŠTOF (*křičí za ní*): Láska mi sice dodala křídla, ale uletět na nich nehodlám.

Do zahrady vchází Sára v doprovodu Kamily.

SÁRA: ... Musíme zvážit všechny možnosti....

KAMILA: Cože?

SÁRA:... že musíme zvážit všechny možnosti...

KAMILA: Ne! Křídla! Že mě to nenapadlo. Bomba! Odletím odsud! Promiň!

Kamila odbíhá.

SÁRA: Ta si nedá pokoj. - To byla jízda co, Kryštofe.

KRYŠTOF: Nic si nepamatuju a jsem rád.

SÁRA: To nikdo. Ale teď to tady vypadá jak v blázinci. Andělka se zamkla na pokoji a nikoho nechce pustit dovnitř. Že prý musí všechno říct manžilkovi.

KRYŠTOF: To není zrovna nejlepší nápad.

SÁRA: Ale nejhorší stejně je, že tady není deci alkoholu. Slyšel si Zoru, ne? Nenašel jsi na ni něco? Už by to chtělo uzavřít.

KRYŠTOF: Nenašel. - Máš nějaký důvod, proč s tím tak spěcháš?

SÁRA: Nemám. Ale čím déle budeme pátrat, tím budou stopy méně a méně čitelné.

KRYŠTOF: Pravda. Na druhou stranu to zase nemůžeme uspěchat. Musíme si být jistý na sto procent.

SÁRA: To každopádně. Co to tady máš? Nějakou placku.

KRYŠTOF: Placku? Jo tohle. Trocha whisky.

SÁRA: Bezva! Rozdělíš se svým parťákem, ne?

KRYŠTOF: No jelikož minimálně deset následujících let nehodlám chlastat, dám ti to klidně celý. Ale něco za něco.

SÁRA: Cokoliv si budeš přát!

KRYŠTOF: Ne, tak jsem to nemyslel. Chci informace. Už vím, kdo měl jaké důvody k vraždě. A každé něco měl. Ale nechce se mi věřit, že ty jediná ne. Že ty jediná nemáš žádný motiv.

SÁRA: Tak to ale prostě je. My jsme spolu nikdy žádný konflikt neměli.

KRYŠTOF: Ani když jsi byla namol? Jako třeba dneska v noci? Spousta voken, spousta konfliktů...

SÁRA: O co ti jde? Podezříváš mě? A že tak najednou.

KRYŠTOF: Snažím si udělat ucelenej obrázek, to je celý.

SÁRA: A nezakoukal se nám náhodou panáček do naší doktorky?

KRYŠTOF: Neblázni.

SÁRA: Tys začal!

KRYŠTOF: Zapomeň na to.

SÁRA: Za tu whisky ráda. A kdybys měl další...

KRYŠTOF: Budu mít, ale zkus mi za to sehnat záznam z bezpečností kamery.

SÁRA: ... z jaký kamery?

KRYŠTOF: Jak je v kanclu. Jak došlo k tý vraždě, vzpomínáš?

SÁRA: Tam je... nějaká kamera?

KRYŠTOF: No jo. Tos nevěděla?

SÁRA: Ne, nevěděla... ale to by nám mohlo... mohlo pomoci.

KRYŠTOF: Těžko říct. Jestli ho zabila Zora, tak nevím. Je dost inteligentní, aby se nahrála na vlastní kameru, jak vraždí. Ale jestli to udělal někdo jinej...

SÁRA: Budeme mít důkaz.

KRYŠTOF: Hm... přesně tak.

SÁRA: Podívám se po tý pásce.

Kryštof podává Sáře whisky.

KRYŠTOF: Pak dostaneš další.

Sára odchází.

KRYŠTOF: A pak klepeta. Pochybuju, že ta kamera funguje. Ale vím, že ty mi přineseš prázdnou pásku, abys utvrdila doktorčinu vinu. No byla ale pěkně vyjukaná, když jsem jí o tý kameře řekl... Do večera ji usvědčím z vraždy a tradá!

Přichází Zora.

KRYŠTOF: Á, doktorka moje. Hotovo?

ZORA (odměřeně): Našla jsem nějaké nesrovnalosti ve tvých papírech.

KRYŠTOF: O-ou... nesrovnalosti? A sakra! No to se stát nemělo!

ZORA: Nemělo? Takže tě to nepřekvapuje?

KRYŠTOF: Ne, nepřekvapuje. Ale mrzí. Vystavili jsme je hodně narychlo. Jsme v tom spěchu asi na něco zapomněli.

ZORA: Jak „vystavili“?

KRYŠTOF: Hlavně si to neber špatně. Už nějakou dobu monitorujeme, co se tady děje. Měli jsme informace, že něco není v pořádku. A když došlo k tomu záhadnému úmrtí, rozhodli jsme jednat.

ZORA: My? Kdo my? O čem to mluvíš?

KRYŠTOF: Tajná policie

ZORA: Tajná policie?

Kryštof přikyvuje.

ZORA: Ne.... Takže... takže jsi...

KRYŠTOF: Detektiv. Ten alkoholik bylo jenom moje krytí. Ve skutečnosti jsem zapřísáhlý abstinent. Takže mi je teď po včerejšku opravdu hodně špatně. Ale hodně.

ZORA: Detektiv? To mi říkáš jen tak?! Já jsem ti věřila!

KRYŠTOF: Vždyť jsi to věděla... ty nesrovnalosti přece...

ZORA: Těmi nesrovnalosti jsem myslela pár proházených paragrafů.

KRYŠTOF: Á tak... ne... takže jsi to nevěděla.

ZORA: Ne.

KRYŠTOF: Myslel jsem žes mě odhalila.

ZORA: Nakonec ano, ty bídáku! Zradil jsi mě! A to já nikdy nikomu nezapomínám.

KRYŠTOF: Doktorko. Plním jenom rozkazy.

ZORA: Tohle je moje léčebna! Tady se dělá, co řeknu já!

KRYŠTOF: Doktorko! Teď to nesmíš zkazit. Už jsem to skoro vyřešil a...

ZORA: Vážně? Jsem taky podezřelá? Ty řeči o lásce. Říkal si to, protože jsi plnil rozkazy? Jenom jsi mě vyslychal?!

KRYŠTOF: Ne. To rozhodně ne!

ZORA: Nevěřím ti ani slovo!

KRYŠTOF: Doktorko!

ZORA: Nech mě! – Už jsi dneska podával hlášení? Neměl by ses zapomenout zmínit, že tu z pacientů div neseďru kůži. A ten alkohol – z toho budou mít taky radost.

KRYŠTOF: Nepodávám žádné hlášení! Nemám ani jak. Mobil si mi zabavila hned na začátku, pamatuješ?

ZORA: Žádný štěnice, mikrofony? To tě teda moc nevybavili.

KRYŠTOF: Nechtěli jsme z toho dělat velkou akci. Jen já. Nic a nikdo víc! A nejde mi o tvý praktiky. Ani ten alkohol. Jsem tu kvůli vraždě!

ZORA: No ovšem. Oddělení vražd. Bych zapoměla. – A ty teda nemáš žádné spojení se základnou nebo jak tomu nadáváte?

KRYŠTOF: Ne.

ZORA: Ani důkaz, že jsi detektiv?

KRYŠTOF: Ne.

ZORA: Takže je to irelevantní.

KRYŠTOF: Co?

ZORA: Nic se nemění. Tvá léčba pokračuje. Ale natrvalo tě vyřazují z programu speciální péče. Mohl si poznat mé světlé stránky, ale sám sis vybral!

KRYŠTOF: Ale Zoro...

ZORA: Doktorko Zoro! A dneska už mi nelez na oči!

Naštvaná Zora odchází. Kryštof kopne vzteky do lavičky.

KRYŠTOF: To není možný! Ale poradím si i bez ní!

Přichází Kamila. Ve speciálním kostýmu s křídly.

KAMILA: Konečně je pryč. Co spolu furt řešíte?

KRYŠTOF: Ale... nic. Dneska je maškarní ples?

KAMILA: To je můj speciální létající převlek. Jednoduše odsud odletím.

KRYŠTOF: Hodně štěstí. – (stranou) Fakt bláznec. – A co tajný chodby, jak jsi na sebe malovala? To nevyšlo?

KAMILA: Ne. Už jsem to měla skoro hotový, ale pak jsem se já blbec šla umejt.

KRYŠTOF: Přehnaná čistotnost škodí. Tak šťastnej let. Uvolním ti ramvejt.

KAMILA: Díky. Zalítnu na policejní stanici. A všechno nahlásím.

KRYŠTOF: Jó, to by bylo dobrý. Hlavně, ať tě nikdo nesestřelí. Je teď lovecká sezóna. Snadno si tě spletou s kachnou. Drž se při zemi. – To chce větší odpich.

Kamila se pokouší vzlítnout. Vždy vyskočí, ale hned dopadne zpátky na zem. Přichází Milouš.

MILOUŠ: Pane Kryštofe, můžete na slovíčko?

KRYŠTOF: „Pane Kryštofe“? Co ta změna? Dostal jsem trest smrti?

MILOUŠ: Ne ne. Nesu vám tady další lahvinku. Od Zory. Od doktorky Zory!

KRYŠTOF: Od ní? Neříkala před chvilkou, že mě nechce ani vidět?

MILOUŠ: No to já nevím... já tady nebyl. Ale to by byl možná důvod, proč to posílá po mě, ne?

KRYŠTOF: Aha... ženský prostě někdy nechápu.

MILOUŠ: Já taky ne.- Co blbne támhleta?

KRYŠTOF: Potřebuje trošku protáhnout křídla.

MILOUŠ: Hm. Připomíná mi slepici. Ta taky takhle napůl skáče, napůl lítá...

KRYŠTOF: Slepici? Milouši! S takovou nemůžete mít u ženských nikdy úspěch. Vždyť to je pávice.

MILOUŠ: Aha. – No musím jít převlíknout postele. Na zdraví. A až do dna!

Milouš odchází. Kryštof si prohlíží láhev.

KAMILA: Nevíš, kde dělám chybu?

KRYŠTOF: Ee. Jde ti to skvěle. Kdyby tady nebyla gravitace, už jsi dávno ve vzduchu.

KAMILA: To je ono! Antigravitační zařízení. Mohla bych ho zkusit vynaleznout...

KRYŠTOF: Víš co? Zůstaň radši u lítání. Nevzdávej to hned po prvním pádu. No po druhém. To přijde...

*Kamila spadne po druhé na zem.
Přichází Sára. Nese kazetu.*

SÁRA: Zavři oči. Mám korunní důkaz. Kazeta z toho dne... voalá...

KRYŠTOF: Tak přece. Konečně to rozlouskneme.

SÁRA: Ne ne. Já už to rozlouskla.

KRYŠTOF: Jak to? Koukala jsi na to? Je tam něco vidět?

SÁRA: Ne. Je vymazaná. Takže je to jasný – Zora! Ona jediná mohla...

KRYŠTOF: Hou, hou. Ukvapenej závěr....

SÁRA: Jé, moje odměna. Myslím, že si ji fakticky zasloužím... ukaž...

KRYŠTOF: Počkej! Musíme...

Sára mu vytrhne láhev z ruky a odbíhá.

KRYŠTOF: Se s tebou honit nebudu. Počkám. Můžeš sem všechny zavolat?

KAMILA: K čemu to bude dobrý?

KRYŠTOF: Víím, kdo je vrah. Chci ho odhalit a zatknout. Naženeš je sem?

KAMILA: A nejsem to já? Ten vrah myslím.

KRYŠTOF: Ne.

KAMILA: A kdo?

KRYŠTOF: No ... no dobře, tak já ti to povím. Aspoň si to utřídím. Je to naše milá barová Sára.

KAMILA: A já si to hned myslela! Proto furt dělala, že vyšetřuje. Máš nějaký důkazy?

KRYŠTOF: Nevím, jestli to bude stačit. Snad se přizná. Včera se jako jediná nenapila, když jsem nalíval z předmětu doličného – z lahve, v které původně bylo otrávené víno. Proč?

KAMILA: Protože se bála, že tam ještě je!

KRYŠTOF: Ano! A stále se to snaží dokola hodit na Zoru. A tak jsem si vymyslel důkaz, který by Zoru usvědčil. Samo sebou naprostou kravinu. Ale ona mi to přinesla!

KAMILA: Tahle kazeta?

KRYŠTOF: Jo. Ta ji dostala. Ať už na ní předtím bylo něco nahraný nebo ne.

KAMILA: Ty jo! Ty jsi jako detektiv – doopravdickej! Zavolám je. Nebo použijeme paní Slivoňovou. To bude nejrychlejší.

Kamila přitáhne paní Slivoňovou – ta je na invalidním křesle.

SLIVOŇOVÁ: Co zas? Párty?

KAMILA: Ne. Vám to nestačilo?

SLIVOŇOVÁ: Ne.

KAMILA: Potřebujeme, aby sem všichni přišli.

SLIVOŇOVÁ: No jo zase... že jste to vy....

Paní Slivoňová předvádí záchvat. Postupně se seběhnou úplně všichni. Zora chce paní Slivoňovou ošetřovat.

KRYŠTOF: Doktorko Zoro, to je jenom fingovaný. Abyste sem všichni přišli. Už dobrý, paní Slivoňová. Slyšíte! Už dobrý!

Paní Slivoňovou se podaří nakonec zklidnit.

ZORA: Tys mě asi nepochopil. Na co si zase hraješ?

KRYŠTOF: Klid. Emoce stranou. Už tu stejně dlouho nebudu. – Jak někteří ještě nevíte, nejsem pacient. Ale detektiv. A vyšetřuju tady tu vraždu.

Všichni se na sebe zmateně podívají. Jsou v šoku.

KRYŠTOF: Sbíral jsem důkazy, vyslychal vás – inkognito. A nakonec mám jasno, koho si odtud odvedu. Dalo to hodně práce. Ale každý vrah udělá chybu. I ten nejopatrnější. Nebudu vás napínat. Za vraždu prvního stupně zatýkám....

Sára se zničehonic skácí na zem.

KAMILA: Sáro? Co je?

Andělka stála hned vedle ní. Sehne se a pokouší se nahmatat tep. Zora k ní přispěchá také.

ANDĚLKA (šokovaně): Je mrtvá.

ZORA (*konstatuje smrt*): Mrtvá.

KRYŠTOF: No tak abychom začali zase od začátku.

OPONA

4. OBRAZ – MÍSTNOST V SANATORIU

STEJNÝ DEN - VEČER

Všichni přeživší jsou v hlavní místnosti. Panuje zde napjatá atmosféra.

Kamila je u klavíru. Andělka sedí zničená na posteli, v které leží paní Slivoňová.

Zora chodí nervózně po místnosti. Vrhá na všechny vražedné pohledy – nejhorší na Kryštofa. Milouš sedí za jejím stolem. Kouká na hodinky.

Kryštof si jednoho po druhém prohlíží.

Scéna trvá beze slov přesně minutu – minuta ticha za zesnulou.

MILOUŠ (tiše, zvyšuje hlas): čtyři, tři, dva, jedna... happy new year!

Zora mu vrazí pohlavek.

MILOUŠ: Co jsem to odpočítával?

ZORA: Minutu ticha za zesnulou, ty ignorante!

Kamila hraje na klavír smutné melodie.

KRYŠTOF: Je mi líto dalšího zmařeného života. – Ale musíme s tím případem trochu pohnout. Jeden z vás je vrah. Dvojnásobný. Sáru tímto in memorial zprošťuju všech obvinění. Na někom z vás lpí veškerá vina. Ještě dnes v noci odsud vraha odvedu! Než ho odhalím, nikdo neopustí tohle sanatorium!

ZORA: Na tohle nemám žaludek, detektive! Si to tady vyšetřuj třeba do rána, ale beze mě!

Zora rázně odchází ze sanatoria.

ANDĚLKA: Je to tady takové prázdné – bez ní.

KAMILA: Tak ji nakonec nikdy nevidím střízlivou.

Naštvaná Zora se vrací. Kryštof odhalí klíč na své hrudi.

ZORA: Co to má znamenat?

KRYŠTOF: Ten zámek? – Jak jsem říkal: dokud to nerozlousknu... žádný vycházky.

ZORA: Přebíráš velení? Jen si posluž! Zatkni mě rovnou. Stejně mě podezříváš nejvíc! Tak do toho, neprotahuj to!

KRYŠTOF: Klid, doktorco! Podezřelý jste všichni stejně. Zatím. – Skočím si do auta pro nějaký pomůcky. Nikam nechodte.

ZORA: Mučidla, co? No nějak to z nás budeš muset dostat.

KRYŠTOF: Doktorko, víš, že když jsi rozčilená, tak ti to děsně sluší?

ZORA: Sprostáku!

MILOUŠ: Jo, sprostáku!

Kryštof odchází ze sanatoria.

MILOUŠ: Se tady roztahuje! Sprosták!

Po chvíli se Kryštof vrací. Podívá se na doktorku.

ZORA: Copak? Nepotřebuješ tohle?

Zora mu ukáže svůj klíč.

KRYŠTOF: Hodil by se.

ZORA: Když nikdo, tak nikdo! Nejsi žádná výjimka! Navíc... pro mě si podezřelý taky.

KRYŠTOF: Já?

ZORA: Ano. Trávil si s ní nejmíc času.

KRYŠTOF: Trošku přitažený za vlasy... ale dobře, ať je po tvém. Podezřelý jsme všichni. Jenom jeden detail: přišel jsem pár dní po první vraždě.

ZORA: Že ty dva má na svědomí stejná osoba sis vymyslel ty. Kdo ví... Možná abys měl alibi.

Andělka objevila láhev. A chce se z ní napít.

KRYŠTOF: Když myslíš... Než začneme, vzhledem k okolnostem, bych všem doporučoval nepít.

ANDĚLKA: Nepít? Ne. To riziko mi za to stojí!

Andělka se napije a hned si měří tep.

ANDĚLKA: Žiju! Na to se musím napít!

Andělka pije.

KRYŠTOF: Vezmeme to hezky po pořádku...

SLIVOŇOVÁ: Mladý pane, mě snad nepodezříváte? Mě starou osobu - nad hrobem.

KRYŠTOF: Vy jste nad tím hrobem ještě hodně vysoko. Nikdo není bez viny, paní Slivoňová. Než jsem vyrazil do terénu, studoval jsem si složky vás všech... personálu i pacientů.

ANDĚLKA: Pacientů?!

KRYŠTOF: Lázeňských hostů. Potom taky dořešíme. – A u vás paní Slivoňová jsem narazil na zajímavou věc.

SLIVOŇOVÁ: Ale jděte. Zajímavou věc?

KRYŠTOF: Prve jste říkala, že jste vdova. Dvacet let. Ale jak váš manžel zemřel? To jste nezmínila.

SLIVOŇOVÁ: Protože co je vám taky do toho, že!

ANDĚLKA: Jak to spolu souvisí?

KRYŠTOF: Možná vůbec, možná hodně! Pan Slivoňa byl totiž zavražděn. Otráven. Vrah nebyl nikdy odhalen, případ se založil a dodnes nevyřešil. A Jarda? Ten byl taky otráven, U Sáry, ještě sice čekáme na rozbor, ale pravděpodobně to samé!

SLIVOŇOVÁ: Co tím chcete říct? To jste přehnal! Si o sobě nějak moc myslíte!?

Paní Slivoňová dostane záchvat. Doktorka jí dá uklidňující injekci.

ZORA: Detektive, gratulace! Právě jsi probudil spícího draka. Jestli zatím stojí ona, tak si další na řadě.

KRYŠTOF: Kdyby to bylo tak jednoduchý. Ale paní Slivoňová neměla žádný motiv. Nebo mi alespoň není znám. Na rozdíl od vás ostatních.

MILOUŠ: A já? Já snad nějaký měl? Že tady musím trčet po pracovní době?

KRYŠTOF: Ty taky ne. Ale byl jsi tady v době obou vražd?

MILOUŠ: Byl.

KRYŠTOF: Vidíš. Musím prošetřit všechny možnosti. A kromě toho: zapiš si to jako přesčas. Doktorka ti to určitě proplatí.

ZORA: To určitě. Od zítra má padáka. Jestli nás ten neznámý vrah do rána všechny nezamorduje.

ANDĚLKA: Když budeme pohromadě, nemělo by se nám nic stát.

ZORA (ke Kryštofovi): Když budeme pohromadě, vyškrábu tady některým lidem oči.

KRYŠTOF: No tak! Tyhle řeči ti můžou přitížit. – Ale pěkně po pořádku. Andělko.

ANDĚLKA: Co je?

KRYŠTOF: Jardu už řešit nebudeme. Tam nic nového nevymyslíme. Ale Sára? Vy dvě jste si moc nesedly, co?

ANDĚLKA: No né, ale kvůli tomu se přece lidi nezabíjej.

KRYŠTOF: To bys koukala, kvůli jaký prkotině už došlo k vraždě. Ještě se k tobě vrátím. - Kamilo!

Kamila byla celou dobu stranou – u klavíru.

KRYŠTOF: Nebudu se ptát, co tady děláš? Určitě plánuješ další útěk. Měla jsi perfektní motiv k první vraždě.

KAMILA: Jo, ale trčela celou dobu zapíchnutá ve zdi.

KRYŠTOF: V době smrti ano! Ale mezi smrtí a podáním jedu mohlo uplynout i několik hodin. Na to jsme celou dobu zapomínali. A druhá vražda? Sára kolem toho hodně čmouchala. Možná ses bála, že ji tohle napadne...

KAMILA: Nikdy bych nikoho nezabila... navíc Sára je... byla moje kamarádka!

KRYŠTOF: Víím, je to hodně emotivní záležitost. Dál. Sářino vyšetřování na vlastní pěst. Největší strach z něj musela mít doktorka.

ZORA: Teď jsi mě pobavil. Já nemám strach z ničeho. Jenom z blbců. Myslíš, že jsem si něco dělala z obvinění nějaké alkoholičky?

KRYŠTOF: O mrtvých jen dobrý. Její důkazy, i když často opravdu hodně ulítlý, ukazovaly čím dál tím víc na tebe. Jarda mohl opravdu klidně zemřít jako tvůj pokusný králík.

ZORA: Nedělám a nikdy jsem nedělala žádný pokusy!

KRYŠTOF: Dobře. Klid. – Fakta: s Jardu ses pohádala. Těsně před jeho smrtí. Sárú si taky neměla v lásce...

ZORA: Tebe nenávidím... a žiješ, není to divný?

KRYŠTOF: Na tvůj pohled jsem si měl vzít neprůstřelnou vestu.

ZORA: A podle mě to bylo takhle: Sára zavraždila Jardu a ty pak ji. Taky elegantní řešení, ne? Taky uvařené z vody, a lá náš pan detektiv.

KRYŠTOF: Až tě přestane bavit doktorování, nechceš nastoupit u nás na oddělení?

ZORA: Jestli budeš bručet na Pankráci, proč ne?

ANDĚLKA: Budeme tady sedět ještě dlouho? Už jsem dost unavená. Byl to dneska hodně náročný den. To až budu vyprávět manželkovi...

KRYŠTOF: Dlouho už ne. Jakoby mi pořád něco unikalo. Pořád se točil v kruhu. Musím si to srovnat v hlavě.

ZORA: A rozhodnout, koho zabít jako dalšího?

KRYŠTOF: Pauza. Jsme přetažený.

Kryštof si sedne stranou.

KAMILA: Hlavně z nedostatku alkoholu.

Všichni se navzájem sledují, nevěří jeden druhému.

Andělka přejde ke Kamile. Nabídne jí pítí.

ANDĚLKA: Na, něco tu mám? Můžeš dopít.

KAMILA (podezřívavě): Díky, ale ne.

ANDĚLKA: Snad si nemyslíš, že bych tě chtěla otrávit.

KAMILA: Jeden nikdy neví. Ba ne, ale chci mít čistou hlavu. Musím přijít na to, jak se odtud dostat! Dneska! Protože to vyšetřování se může ještě sakra protáhnout.

ANDĚLKA: Jak se odtud dostat? To je jasný. Dveřmi přeci.

KAMILA: Dveřmi? Ty jo! Už si to někdy zkoušela?

ANDĚLKA: No né. Ale v lázních tě přece nikdo nemůže držet násilím.

KAMILA: V některých asi jo. Ale počkej! No jo: dveřmi! Že mě to... nenapadlo... dřív! To je senzační nápad!

ANDĚLKA: Má jedinou vadu – teď jsou zamčený. Na dva zámky. Jeden klíč má doktorka, druhý detektiv. Drží se navzájem v šachu.

KAMILA: A tím drží v šachu i nás. Nehodlám tady být ani o minutu déle! Když dostanu ty klíče... promiň, jenom přemýšlím na hlas.

ANDĚLKA: Tak hodně štěstí. Od detektiva ho možná získáš. Docela po tobě pokukoval. Toho svedeš raz dva.

KAMILA: Sem slyšela, že tys ho svedla na tý párty.

ANDĚLKA: Třikrát! Ale v tom jsem nevinně! Spletla jsem si ho s manžilkem.

KAMILA: No ovšem. Když sis ho spletla, tak se to jako nevěra nepočítá!

ANDĚLKA: Že ne? – No klidně ti ten klíč od něj získám. Že bych se spletla ještě jednou. Kvůli tobě.

KAMILA: Taková oběť? Vážně bys to udělala?

ANDĚLKA: Když bude třeba!

KAMILA: Jsi hodná, ale nemusíš. Jeho zvládnou.

ANDĚLKA: Škoda. – Se Zorou to bude horší.

KAMILA: Souhlas. S tou bys mi náhodou nepíchla? Přece jenom tebe má radši.

ANDĚLKA: Nevím. Moc ji zase nechci dráždit.

KAMILA: Na nic nepřijde.

ANDĚLKA: OK. Zkusím osvědčenou metodu. Drž mi palce! - Vážně nechceš loka?

KAMILA: Radši ne. Do toho!

Andělka předvádí záchvat.

KRYŠTOF: Mohl by tady být klid? Aspoň chvíli!

KAMILA: Pomoc! Doktorko! Má záchvat!

Zora se snaží Andělku uklidnit. Milouš kolem nich pobíhá a neví, co má dělat. Andělka se snaží dostat ke klíči.

ZORA: No tak... to bude dobrý – Zatím ještě můj asistenta, uklidňující injekci. 5 jednotek!

Milouš připraví injekci, Zora mezitím uklidňuje Andělku. Té se konečně podaří získat klíč. Milouš podává Zoře injekci.

ZORA: To je co? Půjdeme ošetřovat koně, že mi dávaš koňskou dávku? Řekla jsem pět jednotek! Bože, to je hovado! Nevím, jak jsem tě tady mohla trpět!

Andělka se po získání klíče uklidní.

KAMILA: Už je v klidu!

ANDĚLKA: Jo, už jsem v klidu!

ZORA: Stejně dostane. Preventivně. Ti neuškodí!

ANDĚLKA: Né!

Zora dá Bořce injekci. Andělka je po ní mátožná a blouzní.

ZORA: Teď je v klidu!

Kamila si bere tajně od Andělky klíč.

KAMILA (šeptem): Díky, Andělko. Máš to u mě.

ANDĚLKA (blouzní): Nemáš za co, manželku.

MILOUŠ: Připomíná mi to starý časy!

ZORA: Když ses taky léčil?

MILOUŠ: Ne, když jsme takhle uspali všechny pacienty a věnovali se jeden druhému!

ZORA: To bylo jednou a byl to úlet! Jsem ještě nevěděla, co se z tebe vyklube.

MILOUŠ: Říkejte tomu třeba úlet doktorko, ale pro mě to byla ta nejfantastičtější noc v životě! Nikdy na ni nezapomenu!

ZORA: Já už naštěstí zapoměla!

MILOUŠ: Opravdu? Můžu vám ji připomenout – se vším všudy!

Milouš chce obejmout Zoru. Ta se mu vysmekne.

ZORA: Co si to....! Tos přehnal! Ty úchyle!

Zora dá Miloušovi výprask – ten je z něj ale nadšený.

Kamila se mezitím pokouší získat druhý klíč! Přibližuje se ke Kryštofovi.

Kryštof je ale ve střehu. Hned ji chytne za ruku.

KRYŠTOF: Řekl jsem snad jasně, že potřebuju klid na přemýšlení.

KAMILA: Slyšela jsem. Ale... ale strašně mě vzrušuje, když někdo přemýšlí! Neudržela jsem se. Chtěla jsem být u tebe. Je to zločin?

KRYŠTOF: Ne, ale víš, narušuješ tím vyšetřování. Taky bys pár zasloužila. Ten Milouš je pěkný úchyl, co?

KAMILA: Mi povídej! V ponižování si přímo libuje. Od Zory by si nechal líbit úplně všechno. I kdyby ho snad stáhla z kůže...

KRYŠTOF: Různí lidé mezi námi. Teď běž stranou. Už to skoro mám.

Kamila mezitím získala obratně klíč. Kryštof si ničeho nevšiml (nebo alespoň dělal, že si ničeho nevšiml).

KAMILA: Hodně štěstí.

KRYŠTOF: Tobě taky. Tobě taky!

Odtáhnou se od sebe. Kamila má radost, že má oba klíče, Kryštof dál medituje.

MILOUŠ: Ještě, ještě...

ZORA: To by se ti líbilo! Už se tě ani nedotknu! Nikdy!

MILOUŠ: Nikdy? No jestli něco nepodnikneme, je to dost pravděpodobný.

ZORA: S tebou nic podnikat nechci. Nejsi můj typ. Ani hodně vzdáleně.

MILOUŠ: Myslel jsem s ním.

Milouš ukáže na Kryštofa.

ZORA: To je můj typ spíš.

MILOUŠ: Ví, že jste měla s Jardou domluvenou schůzku, na které jste se pohádali. Ví, že Sára sbírala důkazy proti vám. Ví, že máte přístup k lékům... dá si to všechno dohromady a odvede vás ode mě. Navždy.

ZORA: Nikoho jsem nezabila!

MILOUŠ: Neříkám, že jo. Ale bohužel jste měla nejlepší motiv i příležitost. Ať to udělal kdokoli.

ZORA: Tak ho pojdme vypátrat sami!

MILOUŠ: Mohl to být i detektiv, jak jste říkala. Ale nám nikdo neuvěří.

ZORA: V tom případě musíme...

MILOUŠ: ... něco udělat!

Milouš podává Zoře injekci.

ZORA: To nemůžu!

MILOUŠ: To je jenom uspávací.

ZORA: Aha! Pošleme ho na chvíli do říše snů. Získáme čas.

MILOUŠ: A klíč! – Opatrně, aby si ničeho nevšiml!

ZORA: Klid, léta praxe. Spi sladce, detektive.

Zora píchne detektivovi injekci. Hledá klíč.

ZORA: Klíč je pryč!

Kryštof najednou vyskočí!

KRYŠTOF: Doktorko?! Před lidma? - Už to mám! Už vím, kdo spáchal ty hnusný vraždy!

MILOUŠ (*k Zoře*): Jak to že...

ZORA: Na silnější jedince to nemusí působit hned!

KRYŠTOF (zívá): Bych spal, až bych chrápal. Co je s Andělkou?

ZORA: Měla záchvat. Každou chvíli se probere.

KRYŠTOF: Žádný vzrušení? Víím, kdo je vrah.

ZORA: Ani ne. To samé jsi tvrdil už předtím. A výsledek?

KRYŠTOF: Teď si sem jistý na 99,9 procent!

ZORA: Použil si nějakou sofistikovanější rozpočítávačku? Ententkýky, dva špalíky – čert vyletěl z električky, na koho to slovo padne, ten musí jít z kola ven! A hele, padlo na tebe!

ANDĚLKA (*probírá se*): Co se to.... To už jsem v nebi?

KRYŠTOF: Rozhodně ne. Protože minimálně jeden z nás se do něj nemůže nikdy dostat!

SLIVOŇOVÁ (*probírá se*): A to ty, holobrádku! Za to jak jsi mě urazil.

KRYŠTOF: Jenom jsem přemýšlel nahlas. Jsou tady všichni?

ANDĚLKA: Nevidím Kamilu. Asi někde kope tajnou chodbu.

SLIVOŇOVÁ: Utíká z místa činu! To je přece jasný! Udělala to ona!

Pokračování na požádání:

Jak to celé dopadne? Zkuste odhadnout, dejte vědět a já vám pošlu závěr s rozuzlením celého případu. Kdo je vrahem, se dozvíte hned v následující replice.

Václav Roman
telefon: 602 591 260
email: day@seznam.cz
web: <http://www.romanday.com>